

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 118

I Legislatura

Any 1982 (segon període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 59

tinguda dimarts
21 de desembre de 1982

SUMARI

La sessió s'obre quan manquen cinc minuts per a les cinc de la tarda.

*Per a exposar el primer punt de l'ordre del dia, que és la **necrologia de l'I. Sr. Josep M. Nolla i Panadès**, té la paraula el Diputat I. Sr. Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3528).*

*El segon punt és la **Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983**. Havent estat retirades les esmenes que hi havia presentades, pel Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 3529), es passa a votació el Dictamen de la Comissió, que és aprovat per unanimitat (p. 3529).*

Per a explicació de vot, intervenen els Diputat I. Sr. Amestoy, pel G. p. del PSUC (p. 3529); H. Sr. Armet, pel G. Socialista (p. 3530); I. Sr. Fornas, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3531); I. Sr. Martínez, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 3531), i I. Sr. Pedrós, pel G. p. de Centristes (p. 3532).

*El tercer punt de l'ordre del dia és la **proposta de la Junta de Portaveus de tramitar, en lectura única, la Proposta d'Addició a les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983**. En dona lectura l'I. Sr. Secretari Primer (p. 3533). Es posa a votació la **proposta d'addició**, que és aprovada per unanimitat (p. 3533).*

*El quart punt de l'ordre del dia és la **interpe·llació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria**. La formula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 3534) i la respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3535). Intervenen en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Padullés (p. 3537) i l'H. Sr. Conseller (p. 3538).*

*La **interpe·llació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb l'incompliment dels laudes** constitueix el cinquè punt de l'ordre del dia. La formula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 3539) i la respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3540). Intervenen en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Padullés (p. 3543) i l'H. Sr. Conseller (p. 3543).*

S'aixeca la sessió quan falten sis minuts per a les set del vespre.

S'obre la sessió quan manquen cinc minuts per a les cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat del Vice-president segon, I. Sr. Isidre Molas, i dels quatre Il·lustres senyors Secretaris.

La Mesa és assistida per l'Oficial Major, Sr. Pitarch i per l'Oidor de Comptes, Sr. Portabella.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'Il·lustre senyor Josep M. Nolla i Panadès.*
2. *Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
3. *Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar, en lectura única, la Proposta d'Addició a les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983, presentada pel Consell Executiu.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria, que formularà el G.p. del PSUC.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb l'incompliment dels laudes, que formularà el G.p. del PSUC.*
6. *Preguntes amb resposta oral.*

Necrologia de l'Il·lustre senyor Josep M. Nolla i Panadès

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia del nostre malaguanyat company, el que fou Diputat per Girona, Josep Maria Nolla i Panadès, traspasat el 30 de setembre d'enguany. Per a exposar aquesta necrologia té la paraula el Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, anem a fer, amb aquest acte, un homenatge a un company desaparegut, el parlamentari que ja fa algunes setmanes ens va deixar. Fem un homenatge al qui va ser l'il·lustre ciutadà i català Josep Maria Nolla, Diputat d'aquest Parlament.

Abans de començar, cal dir, fent honor a la veritat, que quan el Grup parlamentari de Convergència i Unió va proposar de fer aquest acte d'homenatge la resposta dels altres Grups i Diputats va ser favorable immediatament. Per això, si bé m'ha correspost a mi de prendre la paraula, jo ho he acceptat, sobretot, pensant que aquest no és un acte d'un sol Grup parlamentari, del Grup de Convergència i Unió, sinó que ho és, senyores i senyors, de tot aquest Parlament. Un acte d'homenatge que, en aquest cas, em penso que ha de ser, sobretot, una reflexió senzilla per a fer memòria d'un home que, malgrat la seva personalitat, la seva erudició i l'amplitud de les seves relacions, malgrat això, era un home d'un tarannà també molt senzill, un home que vivia vinculat extraordinàriament a la realitat de la vida quotidiana, de la vida de cada dia dels homes i les dones i, sobretot, naturalment, dels qui tractava de més a prop.

Va viure la realitat de la vida intensament, d'una manera

especial a través dels seus malalts de Girona i de les comarques del seu entorn; els seus malalts, que sentien pel doctor Nolla una gran veneració, perquè vivia i es compenetrava amb ells, precisament en els moments en què les persones —en la malaltia i en el sofriment— es desprenen d'actituds poc sinceres i es comuniquen més obertament. I en Josep Maria Nolla, en aquests moments, era sempre al seu costat, s'interessava sempre pels seus problemes i tenia sempre per a tots paraules de satisfacció.

El Diputat Nolla era una persona oberta a tothom. A Girona trobareu molts homes i dones de totes les condicions socials que s'honoren d'haver tingut amistat o d'haver gaudit del seu proverbial bon tracte, i és que el doctor Nolla no es feia distant amb ningú. Era un home que va saber adaptar-se i viure en el món del seu temps i en el món del seu entorn. S'acostava a les persones i al seu ambient i, allà on es trobava, allà era un més de la colla.

Nascut al Camp de Tarragona, s'havia instal·lat a Girona, on, després de viure-hi uns anys, n'havia adoptat fins i tot la fonètica i les formes d'expressió. En la professió, estimat i respectat pels seus col·legues, el varen elegir president del Col·legi de Metges de Girona, i va ser-ne fins a última hora el president durant més de sis anys.

En el Grup parlamentari, els Diputats de Convergència i Unió, a més a més de recordar-lo com un gran català i un gran nacionalista, el recordarem sempre com una persona d'immillorable tracte, del tot complidor i estudiós i coneixedor dels temes que se li encomanaven. I és que en Josep Maria Nolla s'interessava sempre per tothom i per tot. Sentia la necessitat de conèixer tant les coses d'ara com les d'abans, tant el que passava al seu entorn com el que passava més lluny. Expliquen d'aquell personatge —un personatge no català, precisament— que una vegada, en una reunió, li van preguntar : «Com van les coses, pel Japó?», «perdoneu, jo sóc anglès», va respondre el personatge; «ah, i perquè sou anglès no us interessen les coses que passen al Japó?». I diuen que aquell personatge, l'endemà, agafava l'avió i se n'anava al Japó per veure com hi anaven les coses.

Doncs bé, al nostre malaguanyat company, Josep Maria Nolla, aquesta reflexió no li hauria calgut. I me'n recordo que ho comentàvem amb ell, i per això he volgut explicar-ho aquí, perquè ell, si bé el treball i les obligacions el feien estar prop de casa, malgrat això, s'interessava en cada moment per les coses que passaven arreu. Aquesta actitud el va portar a ser un llegidor constant i un estudiós incansable, que estava sempre al corrent de tot. Erudit en el coneixement de Catalunya, de la seva geografia i de la seva història, de les seves tradicions i dels seus problemes socials actuals, coneixia extensament la trajectòria i les motivacions d'aquells homes i dones que fan o han fet coses per al país.

Aquests aspectes, molt laudables, cal complementar-los amb una característica que li era essencial : la vida d'en Josep Maria Nolla va ser una vida de servei. Ningú no podrà dir mai que feia les coses per la seva vanagloria, sinó que va actuar al servei dels altres amb dedicació i generositat, i sempre amb una gran discreció i una gran senzillesa. La vocació de servei i la noció del deure li venien dels orígens i imposades per la circumstància d'una guerra en la qual participà, gairebé infant. Als disset anys empenia la retirada i el calvari pels camps fran-

cesos i espanyols; aquest fet marcà la seva generació, sobretot la que s'incorporà de seguida a una universitat trista, quieta i pobra. No fou fins a la generació següent, la dels seus germans Robert i Francesc, que s'inicià al Front Universitari Català, on hi havia els Benet, Ainaud, Cuixart, Casassas i Casares, i també els seus dos germans. Segurament aquest fet de frustració fou la causa de tanta fortalesa ètica de molta gent d'aquella generació que, com Josep Maria Nolla, ha exercit la més ferma actitud cívica, catalanista i de servei.

Aquests que he dit són alguns aspectes de la seva personalitat, d'una personalitat reflexe de la manera de ser característica de la gent de casa nostra. Els que l'hem conegut bé no podrem oblidar mai el seu amor a Catalunya. Josep Maria Nolla, català genuí, vell defensor de les llibertats democràtiques i dels nostres drets nacionals durant els anys de la resistència, es va preocupar tothora per la seva restauració.

Senyores i senyors Diputats, les pàgines de la història de Catalunya s'han pogut escriure gràcies als homes que, com en Josep Maria Nolla, treballador constant arrelat a la seva terra i obert al món, varen dedicar la seva vida al servei de la pàtria. En aquests moments, en el dolor de la seva desaparició, volem fer arribar el nostre sentiment a la seva família, al mateix temps que volem fer, públicament, des d'aquesta tribuna, un reconeixement de les grans qualitats, com a ciutadà i com a català, del que en vida fou Diputat d'aquest Parlament, l'Il·lustre Josep Maria Nolla i Panadès.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Parlament voldria saludar la família del nostre company Josep Maria Nolla que tenim avui amb nosaltres a la tribuna de convidats.

Projecte de Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, per al 1983

Passem al segon punt de l'ordre del dia, Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, sobre el Projecte de Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, per al 1983. Tal com va fer-se en el Projecte de Bases per a la selecció d'obres del Pla d'Obres i Serveis del 1982, la Mesa va acordar de tramitar aquest Projecte de Bases com un projecte de llei. Per tant, seguirem, també, per al debat i aprovació del Dictamen de la Comissió, el procediment previst per als projectes de llei.

Primerament, doncs, hi ha la possibilitat que el Consell Executiu presenti la iniciativa. Hi ha també la possibilitat que presenti el Dictamen un membre de la Comissió. Bé; no essent així, passem directament a l'aprovació de les diferents parts d'aquest Projecte, ja que no hi havia cap esmena a la totalitat. En el punt primer hi ha una sola esmena, l'esmena número 4, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En el *Butlletí Oficial del Parlament* em sembla que hi ha un error, perquè semblaria indicar que l'esmena número 24 es refereix també al punt primer, quan a mi em sembla que es refereix al punt tercer (*El senyor Lucchetti demana per parlar.*) Sí?

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Si em permet, retirarem aquestes esmenes i totes les altres del PSU.

El Sr. PRESIDENT : Totes les altres?

El Sr. LUCCHETTI : Totes les altres.

El Sr. PRESIDENT : Queden retirades totes les esmenes. Bé, aleshores, ja que aquesta esmena a què em referia i totes les altres esmenes que havia presentat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat han quedat retirades, no havent-hi cap esmena mantinguda per cap altre Grup, el Dictamen queda sense esmenes. Aleshores, jo proposaria a les senyores i als senyors Diputats que féssim una sola votació per al conjunt del Dictamen. No hi ha objecció? (Pausa.)

Bé, doncs, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen de la Comissió, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, el Dictamen ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents. No obstant això, hi havia una esmena tècnica, presentada per tots els Grups parlamentaris, que suposo que també podem considerar, ja que és estrictament una esmena tècnica, incorporada al text del Dictamen. Sí. Ara, hi ha la possibilitat d'explicació de vot. Per explicació de vot, té la paraula...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El senyor Amestoy, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Amestoy, del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. AMESTOY : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres hem retirat totes les esmenes que havíem reservat per al Plenari no perquè creguéssim que no eren importants, sinó perquè encara que no renunciem a defensar el seu contingut en un altre moment, ara, a aquestes altures, amb els diners de què es disposa i amb el problema de les inundacions, entenem que ja no era fàcil insistir-hi. Però, de tota manera, voldria referir-me, dintre d'aquesta explicació de vot, a l'esmena número 39, pel que representa com a estil de fer les coses.

Aquesta esmena número 39 proposava una addicional nova que permetés, segons diu el text d'aquesta, obrir un nou termini de presentació de projectes, perquè puguin acollir-s'hi tots els municipis d'acord amb les normes actuals. «El termini es tancarà —deia— dos mesos després d'ésser publicades les normes en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*». Al nostre entendre, això seria el més natural, ja que el primer ha de ser l'elaboració de les bases i que, un cop hagin estat aprovades i d'acord amb elles, es puguin presentar els projectes que es considerin més adients segons la problemàtica de la comarca o del municipi. Després, podran portar-se o no a terme en funció d'una sèrie de requisits, prioritats, naturalesa de l'obra, etc., però hauria de quedar clar que el primer de tot, per a presentar un projecte que pugui aspirar a obtenir unes subvencions, és conèixer les normes en les quals s'ha de basar la petició. Si no es fa així, què pot passar? Doncs pot passar que molts dels projectes que es presentin no compliran els requisits que determinen les normes i seran rebutjats; o bé que municipis que pateixen problemes importants i greus dèficits no presentaran projectes ni demanaran subvencions perquè desconeixen les bases. És clar, després es diu, com s'ha dit, que hi ha municipis que s'obliden de demanar subvencions acollint-se al Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat, i se'ls nega la prioritat que els correspon respecte a altres municipis que ja van participar

en terminis anteriors al·legant exactament això : que se'n van descuidar. I és possible que algú se'n descuidi, però segurament que molts més, que estan molt més necessitats, esperen a conèixer les bases per a saber en què han de basar la seva petició.

Aquest projecte mateix s'ha canviat substancialment. Hi ha un exemple clar : el projecte del Consell Executiu parlava, per a obtenir subvencions, d'agrupacions o associacions de municipis. En canvi, el Dictamen de la Comissió parla també de grups de municipis que amb la voluntat d'utilització conjunta d'unes obres o serveis determinats hagin aprovat, en els plens respectius, de constituir-se en mancomunitat. És a dir, que es produeixen canvis sobre noves possibilitats, de manera que sense bases aprovades no es pot presentar el projecte, o aquest pot quedar fora de lloc, si no és que ja es conegui en el fonamental el projecte de bases que presentava el Consell Executiu.

I això és el que creiem que pot passar en treballar d'aquesta forma : que molts municipis ja coneixien el fonamental d'aquestes bases. Però si les coneixien és perquè algú els havia informat, i si això havia estat així o ha estat així seria, al nostre entendre, fer favoritisme, actitud que nosaltres criticàvem seriosament.

Ara, és clar, ja no té remei. Som el desembre, a finals de desembre, i s'ha de presentar al més aviat possible. Així, qui no hagi presentat el projecte ja no pot fer-ho. I tampoc no tenia sentit mantenir aquesta esmena, i per això l'hem retirada.

En tot cas, el que volíem era expressar la nostra opinió sobre aquest fet, que en aquells moments constituïa una de les principals objeccions que teníem al Pla d'Obres i Serveis. Hem de dir que, en línies generals, ens sembla bé, amb les millores ja introduïdes en Comissió. S'ha de tenir en compte que en Comissió s'havien aprovat o transaccionat bona part de les esmenes socialistes i que, de les vint que nosaltres, el nostre Grup, havíem presentat, en van ser recollides nou, i nosaltres mateixos vam retirar les altres. És a dir, que entre tots hem contribuït a millorar-lo, encara que considerem que hauria millorat molt més si s'haguessin recollit algunes de les nostres esmenes que han estat rebutjades en Comissió i ara retirades per nosaltres mateixos, perquè a causa de les especials circumstàncies, produïdes després dels aiguats, hem entès que ja no tenia sentit continuar insistint-hi. Especialment, aquelles esmenes encaminades que es tinguessin en compte els municipis que, en els últims vint anys, han doblat la seva població, fonamentalment com a conseqüència del fenomen immigratori; municipis que, a causa del seu creixement accelerat, han acumulat problemes importants i greus dèficits de tota mena. Creiem que a Catalunya s'ha de tenir una especial sensibilitat amb aquest fenomen, que suposa una realitat inqüestionable, que de cap manera no convé amagar.

Al nostre parer, aquests municipis s'haurien d'haver tingut en compte, donant-los prioritats, per aquesta circumstància, i també recollint i primant aquelles obres o serveis necessaris per a fer front a les necessitats creades en aquest temps. Considerem que hem donat un gran pas endavant en recollir en el text del Pla d'Obres i Serveis la figura de la comarca, que representa per a nosaltres quelcom molt important. Ja l'any passat va ser forta la polèmica, sense poder aconseguir un tractament rigorós i ple de contingut del tema comarcal, tant a l'hora de la

redacció del Pla, com d'elaborar una classificació de les comarques deprimides. Una gran part de les obres que figuren a la llista de les bases i que es financien amb el Pla d'Obres i Serveis tenen un caràcter supracomarcal, i, tal com ho vam defensar l'any passat, entenem que el Pla d'Obres i Serveis només es podia elaborar per àrees territorials, i el nom amb què són conegudes a Catalunya, precisament, és el de comarques. Quan, a més a més, aquest any, estem parlant d'afavorir comarques deprimides, estem fent ja comarcalisme, i suposa un pas endavant cap a la defensa del principi de territorialitat.

És per això que diem que hi estem d'acord en línies generals. I, a hores d'ara, la principal objecció que tenim és a la manera com s'ha treballat. El projecte de bases es va presentar el mes de juny, i l'estem discutint a finals de desembre. Creiem que això no pot ser. Sabem que aquest any tenim, a més a més, el problema dels aiguats, al qual s'haurà de donar tota prioritats —i encara serà poc—, però això no treu de fer aquesta reflexió i dir que els projectes s'han de presentar al seu temps i tramitar-se amb la suficient agilitat, a la vegada que es compleixen tots els passos previstos. Esperem i demanem que així sigui en successives vegades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per explicació de vot, en nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'un Dictamen de Comissió de què, des de la perspectiva del Grup Socialista, podem dir que les nostres posicions de fa dos anys hi estan totes incloses. Per tant, és un motiu de satisfacció que, després que aquestes bases fossin discutides en aquest Parlament fa dos anys, després que l'any passat ho fes directament el Consell Executiu, amb la mateixa orientació que fa dos anys, finalment, aquest Dictamen contingui un conjunt de propostes que el Grup Socialista va fer fa dos anys en aquest Parlament.

Aquestes propostes contenen una característica fonamental per a nosaltres, que és la comarcalització del Pla d'Obres i Serveis i el fet de cercar criteris objectius per al repartiment dels recursos. La nostra preocupació era trencar amb el continuisme de la política de repartiment que constituïa el Pla d'Obres i Serveis, per part, en el seu moment, de l'Administració central, i, en aquests moments, del Consell Executiu de la Generalitat.

Una munió de petits ajuntaments amb una actitud paternalista de l'Administració hi accedien, mitjançant uns criteris complexos i administratius, i finalment es feia la graciosa concessió en funció d'una normativa aprovada. Jo crec que aquest Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, que assolí unes majories importants —en el sentit que el Consell Executiu perdé votacions, però crec que és molt positiu, i és legítim dir-ho, que avui en el Ple d'aquest Parlament hagi votat també aquestes posicions i en aquest moment són posicions de tot el Ple de la Cambra—..., crec que es féu un esforç molt important per esclarir aquests principis.

En primer lloc, voldria dir molt clarament que en les directrius generals es parla de la política en defensa de les comarques deprimides, i hi ha un principi —que va ser un principi defensat pels socialistes fa dos anys— en el sentit de garantir que la inversió per habitat en les comarques depri-

mides sigui superior a la mitjana catalana. Vol dir que establim un principi clar, quantitatiu pel que fa a la política d'afavorir les comarques deprimides, és a dir, trenquem amb els principis emfàtics que no volen dir res i passem a una política d'actuació concretada ja en uns esquemes concrets.

Després es parla molt clarament de la preocupació en relació amb la mà d'obra aturada, és a dir, una preocupació per l'atur en el si del Pla d'Obres i Serveis, que pensem nosaltres que és un tema important, i es remarca el fet d'emfasitzar tot el que puguin ser serveis públics d'interès supramunicipal. Nosaltres estem molt contents que el Pla emfasitzi el seu caràcter supramunicipal, i com es fa això? Es fa quan es diu molt clarament que es reserva un 25% d'aquest Pla d'Inversions com a mínim per a les sol·licituds esmentades, és a dir, aquelles sol·licituds que tinguin a veure amb obres de caràcter supramunicipal, i orientativament es parla d'un 45% com a màxim. Què vol dir? Que el Consell Executiu en el desenvolupament del Pla ha d'estimular els esforços mancomunats d'ajuntaments perquè siguin possibles aquests esforços de característiques supramunicipals. Això és bo des de l'alternativa de comarcalització de Catalunya, això és bo des de la perspectiva d'estalvi d'inversions en el sentit que esforços mancomunats d'ajuntaments sempre produeixen un estalvi important d'aquestes inversions.

També voldríem dir que estem molt contents que per primera vegada un acord d'aquest Ple, gràcies a una esmena socialista, parla de la divisió territorial de Catalunya en el sentit de considerar les comarques històriques, que pel Decret del Consell Executiu del 27 d'agost de 1936 es varen aprovar al seu moment, amb caràcter transitori fins que estigui aprovada qualsevol altra divisió. Crec que és bo i és bo dir-ho avui que el Ple del Parlament aprova i aprovà al seu moment per dictamen de comissió una esmena socialista en la qual s'introdueixen les comarques històriques de Catalunya amb caràcter transitori des de la perspectiva de consideració de comarca als efectes de la inversió a desenvolupar en cadascuna d'elles. Crec que són bons aquests criteris objectius que es desenvolupen en el text, quan es diu que les inversions han de seguir uns criteris que el Consell Executiu determinarà, amb la qual cosa es dona una facultat al Consell Executiu, però indicativament s'assenyalen un conjunt de factors i es parla que ha de ser directament proporcional a la taxa d'atur comarcal respecte de la mitjana catalana, nombre d'habitants, nombre de municipis, extensió de la comarca inversament proporcional a tot el que puguin ser aspectes d'importància dels pressupostos municipals i de la renda comarcal.

Creiem nosaltres —i ho dic per acabar i per ser molt breu en aquesta explicació de vot— que s'ha fet un esforç positiu, que hi havia unes majories que es reflectiren en Comissió i estem contents que les esmenes socialistes permetessin tirar endavant un text que respon a les posicions que els socialistes hem defensat des del 1980, que sabem que aquest any les prioritats per al 1983 queden centrades en el tema dels aiguats, i nosaltres col·laborarem com tota la resta de Grups a establir aquestes prioritats i després veurem un altre text que fa referència a aquesta qüestió. Però és bo que aquest Ple del Parlament hagi emfasitzat el criteri comarca, el criteri comarca deprimida, el criteri d'inversió supramunicipal i els esforços que ha de fer el Consell Executiu o ha de desenvolupar el Con-

sell Executiu per a no fer un continuisme de política paternalista en relació amb els ajuntaments petits, sinó fer una política de govern en funció de la realitat comarcal de Catalunya, en funció dels nivells de renda de les diferents comarques de Catalunya, és a dir, el que podríem denominar una política de govern nacional de Catalunya en relació amb un traspàs pel que fa al Pla d'Obres i Serveis.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per explicació de vot en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat Il·lustre senyor Fornas.

El Sr. FORNAS : Molt breu, de debò, senyor President, senyores i senyors Diputats —com ho ha estat l'aprovació també d'aquesta Llei. El nostre Grup vol solament precisar el que ja vàrem dir en l'aprovació del projecte anterior, que aquest Pla, més que un pla d'inversions, el considerem com un pla de compensacions. Ja vàrem donar les nostres raons en aquell moment i ara no hi afegiré res més. Aquest Pla que avui hem votat, el donem per bo i totes les matisacions introduïdes creiem que realment el milloren, sense èmfasi, sinó senzillament perquè han estat matisacions puntuals en les quals hem estat d'acord, i després en la votació d'aquesta Cambra hem vist que realment eren acceptables per tothom.

Crec, però, i per això he volgut explicar el vot del nostre Grup, que la innovació en aquest projecte haurà estat la distribució territorial per comarques i això realment és bo de dir-ho, és una esmena del Grup Socialista, que nosaltres vàrem abonar i vàrem abonar en Comissió en contra de la posició de Convergència i Unió i de Centristes de Catalunya. Sabem que hi ha unes dificultats tècniques, reals, en el Consell Executiu, creiem que s'haurà d'anar vers una distribució territorial per comarques i que, en realitat, nosaltres les veuríem reflectides, les voldríem veure reflectides, en totes les inversions i fins i tot en els pressupostos.

Res més, per acabar vull dir que, donades les desgraciades circumstàncies de les recents riuades que han destruït bona part del nostre país, cal que els esforços es canalitzin amb urgència, tot tenint en compte l'ordre de prioritats establert en aquestes Bases i d'acord amb la Proposta d'Addició que anirem a considerar a continuació d'aquest debat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Jordi Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per explicació de vot i molt breument. Voldria dir en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió que estem del tot d'acord amb les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, que avui hem aprovat i així ho hem fet avinent en la corresponent votació. Si comparem aquestes Bases amb les vigents per als Plans de 1981 i de 1982, veurem que hi ha millores substancials en alguns casos, que han vingut ja en el Projecte presentat pel Consell Executiu, i en d'altres casos s'han incorporat al llarg del procediment parlamentari, en Ponència i especialment en Comissió, fruit d'esmenes d'alguns Grups d'aquesta Cambra i també fruit d'algunes esmenes transaccionals entre tots els mateixos Grups. Entre les millores introduïdes jo en destacaria unes quantes.

En primer lloc, s'ha obert la possibilitat de sol·licitar obres als grups de municipis en fase de formació de mancomunitat de serveis, ja que és precisament aquesta mancomunació alguns casos la raó de ser de l'obra que se sol·licita. Seria el cas dels escorxadors comarcals, d'alguns abastaments d'aigua que afecten força nuclis de població, etc.

En segon lloc, es reserva fins a un 45% i com a mínim un 25% del Pla per a obres supramunicipals a fi d'estimular la mancomunació i d'aprofitar les economies d'escala que deriven de la prestació de serveis en una dimensió adequada.

En tercer lloc, en el barem per a seleccionar les obres, quant a la seva naturalesa, hi ha modificacions també, diria, substancials. S'han incrementat fins a quatre punts les obres de fàbrica en carreteres municipals per a assegurar l'enllaç entre nuclis de població i condicionament de les carreteres que hi donen accés. També fins a quatre punts el condicionament de les vies d'accés a serveis municipals, i també els equipaments sanitaris de competència municipal. Han passat així de dos a tres punts les llars d'infants, llars de vells i altres equipaments socials de competència municipal; l'enllumenat de travesseres i cruïlles de carreteres dins nuclis de població per raons evidents de seguretat i els mercats municipals, escorxadors, etc., també en aquest cas han passat de dos a tres punts.

S'ha fet —i això ha estat tractat a bastament pels Diputats que han intervingut abans que jo mateix— una distribució territorial del Pla per comarques a fi que no n'hi hagi cap que pugui quedar marginada i es pugui contribuir en la mesura de les necessitats del Pla. Recordem que aquest Pla senzillament són 1.500 milions de pessetes, per tant tampoc no podem pretendre que només el Pla d'Obres i Serveis ajudi a aquest equilibri intercomarcal.

I, en darrer lloc, s'han assignat un, dos o tres punts en la puntuació per raó de les característiques de l'ens sol·licitant pel motiu de no haver estat inclosos en el Pla d'Obres i Serveis darrer, en els dos darrers o en els tres darrers respectivament, fent que així no hi hagi tampoc municipis exclosos del Pla, any darrera any.

I per acabar, i en el punt proper de l'ordre del dia creiem que aquest Pla es modificarà substancialment, hi estem també plenament d'acord i creiem que després de les darreres inundacions, que han malmès moltes i moltes obres municipals i molts serveis municipals, tots els Grups parlamentaris hem de contribuir, mitjançant aquesta modificació que es farà d'aquestes Bases que acabem d'aprovar, perquè realment la solidaritat de tots els pobles i de totes les comarques de Catalunya estigui en aquestes comarques que van sofrir els efectes d'aquestes passades inundacions.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a l'explicació de vot en nom del Grup de Centristes té la paraula el senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom i representació del Grup parlamentari de Centristes de Catalunya, voldríem en primer lloc unir la nostra manifestació a la que ja han fet la resta de Grups parlamentaris, de dir en aquest plenari que en definitiva les Bases del Pla d'Obres i Serveis per a l'any 83, que ja s'han aprovat, representen un esforç jo diria que col·lectiu amb un grau de consens ampli i d'acceptació generalitzada de tot el que s'ha

produït. Crec que en aquest any, seguint la tònica dels anys anteriors, s'ha produït una millora substantiva i important respecte a les Bases aprovades per als anys anteriors. Fonamentalment, també ja s'ha dit, això significa un plantejament sobre la base de criteris objectius de selecció d'obres i serveis, però tenint en compte cada vegada més les actuacions i les necessitats que siguin així actuacions de naturalesa supramunicipal per a obres que per la seva naturalesa han de moure's en aquest àmbit. Això significa claríssimament un esforç i un avenç important en el terreny de la comarcalització de totes aquestes actuacions, de fixar l'especial atenció sobre les actuacions a les comarques deprimides, en aquelles on el nivell d'atur és també molt més important que el de la mitjana d'arreu de Catalunya i, en funció d'això, jo voldria assenyalar que en aquest sentit, dintre de les esmenes que es varen recollir, aquesta transaccionada, hi havia una inquietud respecte a fer d'una manera eficaç aquesta assignació, jo diria que pacífica i reservada parcialment, de tot el nucli global general de finançament, adscrita en el Pla d'Obres i Serveis, per tal que les agrupacions de municipis ja constituïdes o en posició d'ésser constituïdes, que com a màxim es pogués disposar del 45% dels recursos per tal que, assenyalant com a màxim aquest 45%, no quedessin recursos inaplicats, perquè l'experiència dels anys anteriors ens assenyalava que les agrupacions de municipis per constituir, o ja constituïdes, sempre fan un nivell global de peticions molt inferior al que és aquest 45%.

D'altra banda, en canvi, s'ha volgut jugar aritmèticament i no pas matemàticament amb una llei de màxims i mínims, establint-hi un 25% —aquesta esmena de naturalesa socialista—, per tal que, com a mínim, el 25% anés a parar a aquest contingut i d'aquesta manera crec que s'ha potenciat, pràcticament tot el que podria ser una millora substantiva respecte al que fins ara per decret a nivell de Govern central es feia respecte del Pla d'Obres i Serveis. No obstant això, nosaltres assenyallem una mancança que creiem important en aquest terreny, una mancança que possiblement l'any vinent hauríem de tenir tots molt en compte per tal que el Pla d'Obres i Serveis tingui una actuació de compensació interterritorial important dins de Catalunya, que fóra prestar atenció excepcional —i aquest any encara no s'ha fet— per tal de garantir a través de les Bases que s'aprovin pel Pla d'Obres i Serveis per a l'any 84, l'actuació conjunta de més diners, de més actuacions que els diferents Departaments de la Generalitat, dins del seu pressupost, aleshores fan d'una manera jo m'atreviria a dir que no suficientment coordinada i que la coordinació d'aquests ajuts, d'aquestes subvencions, dels crèdits pressupostaris, de tots els mitjans financers, en definitiva, puguin portar-se amb una actuació conjunta dins del Pla d'Obres i Serveis, actuació conjunta per naturalesa de les obres, acció conjunta per la naturalesa que tots els Departaments col·laborin amb xifres molt més importants i que el conjunt d'actuacions vagi coordinat i planificat en aquesta direcció, i que així, d'aquesta manera, el Pla d'Obres i Serveis sigui un tema de millora continuada i permanent.

En darrer terme, voldria dir que no hem insistit respecte a aquest punt perquè, en definitiva, després dels fets succeïts els primers dies del mes de novembre —i ho veurem després en el següent punt de l'ordre del dia, de lectura única— hi ha la important intervenció, donant compliment a una resolució del

dia 29 de novembre, d'aquest mateix Ple, en el sentit de fixar prioritats màximes per a totes les infraestructures municipals afectades per la riuada. Però aquesta prioritat màxima continuarà permetent donar unes prioritats exactament en concordància amb el que estableixen les Bases d'aquest Pla d'Obres i Serveis dins de tots els equipaments afectats per les riuades. Potser per aquesta raó que ja creiem satisfactòria, però l'excepcionalitat d'atendre el que l'aigua ens ha espatllat en els darrers temps a Catalunya, el tema de l'actuació conjunta, a través del Pla d'Obres i Serveis, de molts més recursos, serà un tema per a perfeccionar aquestes Bases, ja prou satisfactòries, que s'han aprovat per aquest any, per fer-ho d'una manera millor, més adequada i més conjunta, requerint i possibilitant l'actuació conjunta de tota l'Administració pública catalana, no sols de la Generalitat, sinó dels ajuntaments i de les agrupacions d'aquests.

Per tot això hem donat suport ple i total a aquestes Bases, d'acord amb el Dictamen que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha sotmès ara fa uns minuts a la consideració d'aquest Ple. I res més.

Moltes gràcies.

**Proposta de la Junta de Portaveus
de tramitar, en lectura única,
la Proposta d'Addició a les Bases per a la selecció
d'obres a incloure
en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al segon punt de l'ordre del dia. El Govern va adreçar a la Mesa del Parlament una proposta d'addició a les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, per al 1983, a causa dels aiguats que havia patit el nostre país. La Mesa, a iniciativa de la Junta de Portaveus, proposa a la Cambra de tramitar aquesta proposta pel procediment de lectura única.

Les senyores i els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta proposta?

Passem, doncs, immediatament, d'acord amb el que disposa l'article 116, al debat i a la votació de la proposta del Govern en lectura única.

Algun Grup parlamentari desitja intervenir en un torn a favor?

Bé, no havent-hi cap torn a favor interpreto que tampoc no hi ha torn en contra, i no procedeix, doncs, la fixació de posicions dels Grups parlamentaris.

(El senyor Guillén demana per parlar.)

Senyor Guillén?

El Sr. GUILLÉN *(de l'escó estant)* : Demanaríem que hi hagués lectura, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Lectura? Està publicat en el darrer *Butlletí*, i hi ha hagut dispensa del termini de dos dies establert perquè es pugui tramitar en el debat una documentació. De tota manera, no hi ha inconvenient.

El Sr. GUILLÉN : Hi ha un malentès, si és publicat no cal que el tornin a llegir.

El Sr. PRESIDENT : Sí, és publicat en el *Butlletí* número 110, i la Mesa ha dispensat del termini de dos dies, perquè el *Butlletí* porta data d'ahir.

El Sr. GUILLÉN : Sí, serà que no he recollit el *Butlletí*

d'avui, perquè fins avui no l'hem vista, aquesta Proposta.

El Sr. PRESIDENT : De tota manera, senyor Guillén, si vol que es llegeixi no hi ha inconvenient.

El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «A fi de donar compliment a la resolució del Ple del Parlament, del 29 de novembre de 1982, punt 4, apartat c).

Atès que les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis es troben en tràmit d'aprovació pel Parlament, el Consell Executiu acorda :

Eleva al Parlament de Catalunya la proposta d'addició a les Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis, pel que fa a l'exercici del 1983, en els termes següents

»Primer : Per tal que sigui inclosa en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, any 1983, es donarà una prioritat màxima a la reconstrucció dels equipaments municipals destruïts per les recents riuades, sempre que la sol·licitud corresponent no hagi estat atesa mitjançant l'aplicació de romanents de plans vigents o altres ajuts.

»Segon : Dins d'aquesta prioritat màxima, es considerarà l'ordre de prioritats establert en les Bases per a la selecció d'Obres i Serveis de Catalunya.

»Tercer : El finançament d'aquestes obres, amb subvencions a fons perdut, podrà elevar-se fins al 100 per 100 del seu import, ponderant-se en tot cas la importància dels danys experimentats en els equipaments municipals i la capacitat econòmica dels ajuntaments.»

El Sr. PRESIDENT : S'entén que aquesta proposta d'addició s'incorporarà al text que havia estat votat anteriorment com una norma addicional, que seria la norma addicional tercera.

Vist, doncs, que no hi ha cap Grup parlamentari que cregui necessari intervenir, podem passar directament a la votació del conjunt de la proposta.

(El senyor Fornas demana per parlar.)

El Sr. FORNAS *(de l'escó estant)* : Senyor President, hi ha una proposta d'esmenes tècniques.

El Sr. PRESIDENT : No, ho sento molt, però no ha arribat cap proposta d'esmena tècnica a la Mesa. Els únics qualificats per presentar propostes d'esmenes tècniques són els membres del Parlament.

El Sr. FORNAS : Bé, jo tinc aquí un comunicat del Parlament en què hi ha una esmena tècnica.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, qui el signa?

El Sr. FORNAS : El signa l'Oficial Major i l'assessor de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT : Qualsevol esmena ha de ser presentada per algun Diputat o per algun Grup parlamentari. Per tant, no hi ha esmena tècnica presentada, i podem passar directament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta, que es posin dèmpeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta d'addició a les Bases per a la selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1983 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Algun Grup desitjaria explicar el vot?

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la política del Departament de Treball
en relació amb els treballadors d'hoteleria**

Passem, doncs —ja que no hi ha explicacions de vot—, al quart punt de l'ordre del dia : interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb els treballadors d'hoteleria, que formula el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per al torn d'exposició té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, fa uns mesos es parlava en tota la premsa de Catalunya de com havia anat de bé l'any turístic, de la quantitat de divises que això havia significat, de la feina que havia tingut molta gent, de la riquesa, en definitiva, que el poble de Catalunya havia pogut obtenir d'aquest any turístic. Ha anat bé aquest any, va anar bé l'any passat, però, en tot cas, hi ha tot un sector afectat pel que és l'hoteleria, els que treballen en l'hoteleria, que no podem dir que tinguin una situació tan bona com globalment se'ns diu que ha anat l'any. Em refereixo als treballadors, òbviament, d'hoteleria, la principal característica dels quals és la inseguretat en el seu lloc de treball. Aquesta és la principal característica. Però n'hi ha d'altres, que altres sectors de treballadors, altres sectors d'assalariats tenen resolt. El problema de la jornada laboral : en el ram de l'hoteleria solen treballar entre deu i catorze hores diàries; el descans setmanal : hi ha molt poques empreses que donin el descans que marquen la llei i els convenis, i, en tot cas, es dona només un dia a la setmana; la Seguretat Social : es donen molts casos i molt freqüentment que no siguin donats d'alta a la Seguretat Social, i, en tot cas, el que es fa és cotitzar molt menys del que es cobra i per un temps que moltes vegades també acostuma a ser inferior al que realment es treballa; el tema dels contractes, el tipus de contracte; els horaris; el tema dels allotjaments : molts d'aquests treballadors viuen en unes determinades condicions —no les millors, no les correctes— en els mateixos llocs de treball, etc. Tot això fa que aquest sigui un sector que no gaudeixi, precisament, del que és, doncs, la quantitat de divises que entren al país, de com ens va bé a tots que hi hagi molt turisme, etc. Podríem dir que caldria regular, que caldria legislar en relació amb això, perquè aquests treballadors puguin gaudir del que tenen molts altres treballadors, però no és això exactament el que necessitem, entenem nosaltres. Ja hi ha legislació que no es compleix, per exemple, el que fa referència a l'article 17, apartat d), de la Ley Básica de Empleo, que diu : «Se considerarán en situación legal de desempleo los trabajadores fijos de temporada que desde la fecha de iniciarse la misma y durante todo o parte del tiempo de su duración carezcan de ocupación efectiva por causa a ellos no imputable. A efectos de terminación de la campaña se tenderá a la duración media de la misma, según la zona, sector de la producción o empresa de que se trate, y será fijada anualmente por la autoridad laboral correspondiente, sin que su duración pueda ser inferior a cuatro meses.» Aquest fet no es dona, no l'aplica l'autoritat laboral corresponent, i, per tant, aquests treballadors ni tan sols gaudeixen de la legislació existent.

L'article quinze, apartat e), de la Llei del 10 de març, l'Estatut dels Treballadors, estableix que «cuando se trate de trabajadores fijos y periódicos en la actividad de la empresa, pero de carácter discontinuo, los trabajadores que realicen tal actividad deberán ser llamados cada vez que vuelva a realizarse y tendrán la consideración de trabajadores fijos discontinuos». Això vol dir que molts dels actuals treballadors del sector d'hoteleria podrien ser treballadors fixos, però amb caràcter discontinu, i tindrien opció a ocupar el mateix lloc de treball cada any i, en canvi, això no succeeix, sinó que moltes vegades no es contracta els mateixos treballadors, per diferents raons, però si es contracta els mateixos, en no tenir aquest caràcter, això no els afecta en relació amb el subsidi de l'atur.

Però hi ha un altre tema, que és que hi ha aquesta legislació, que no s'aplica, però tampoc no es tenen o no s'utilitzen els mitjans necessaris perquè s'apliqui. I així ens trobem amb un servei d'inspecció que té falta de mitjans humans i tècnics. Caldria citar només que a Girona —la zona en què hi ha més treballadors afectats en el sector de l'hoteleria—, en el període de juliol i agost només hi ha tres inspectors —o aquest any només hi ha hagut tres inspectors—, i hi ha 5 800 empreses, el 50% de les quals són empreses de temporada, que només obren durant els mesos d'estiu. Això sol ja indica la impossibilitat d'un control que les normes que existeixen es compleixen. Però, d'altra banda, hi ha també el fet que, quan hi ha denúncies dels inspectors i es multa, les multes són tan petites que les empreses s'estimen més pagar la multa que no pas adequar-se a la legislació existent, i això és perquè tampoc no s'aplica l'article 57.3 de l'Estatut dels Treballadors, que permet multes realment importants a aquelles empreses que s'ho mereixin.

Que tot això, senyores Diputades i senyors Diputats, és cert, en dona fe l'escrit adreçat pel senyor Manuel Castelló, Ministerio de Trabajo y Seguridad Social, Dirección Provincial, en una carta escrita, i la denúncia feta pel Secretari General de Comissions Obreres de Catalunya, de la federació d'hoteleria, en què se li diu que «Durante el verano de 1982 y desde mediados del mes de junio se han realizado visitas de inspección en el sector de hostelería de la Costa Brava por un número total de 878. En estas visitas los principales temas inspeccionados han sido : condiciones de trabajo, horario, descansos, seguridad e higiene, seguridad social y trabajo de extranjeros. Se han levantado un total de 1 755 actas, con un importe por sanciones superior a los 50 millones de pesetas.» A continuació hi ha un llistat d'empreses que no crec oportú llegir, però, en tot cas, això dona constància, primer, de l'existència del problema; segon, que té un volum quantiós, 878 empreses que s'han visitat, de les quals s'han aixecat 1 755 actes, la qual cosa vol dir que hi ha una mitjana de quasi dues actes d'infracció aixecades per cada una de les empreses, i, a més a més, 50 milions de pessetes —distribuïts entre les 1 755 actes— indica un nivell de penalització, de multa, i vostès i jo estarem d'acord que és millor, per a les empreses, no pas per als treballadors ni per al Parlament de Catalunya ni per al Govern de la Generalitat, d'anar pagant aquestes multes i de no fer que es compleixi la llei.

Perquè és un tema greu i important, perquè afecta un col·lectiu de treballadors molt gran, i perquè afecta un sector ric del que és l'activitat dels serveis a Catalunya, nosaltres entenem que cal una actuació específica del Govern. I és per això

que no fem una pregunta, sinó que ho plantegem com a interpellació, perquè entenem que el Parlament haurà de votar una moció, en funció del que ens digui el senyor Conseller, que prevegi un pla d'actuació del Departament de Treball en relació amb aquest important col·lectiu que viu en unes condicions molt difícils.

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, he escoltat amb molta atenció l'explicació que ha fet el Diputat senyor Padullés, perquè la pregunta que m'havia arribat era molt genèrica. La pregunta exactament deia : «Quina és la política global del Departament de Treball en relació amb els treballadors del sector de l'hoteleria?»; i ell, en la seva explicació, m'ha semblat que l'havia dividida en tres parts —i em sembla que ho ha fet encertadament. Una primera part d'exposició dels problemes, que realment hi són; una inseguretat de llocs de treball quant a aquests treballadors eventuais; uns horaris difícils de poder controlar i, sovint, molt llargs; un descans setmanal també molt difícil de poder controlar i també molt escàs; la Seguretat Social, de la qual jo desconec el nivell de cotització però presumiblement pot ser tal com el senyor Diputat s'ha expressat, i una qualitat dels allotjaments realment que pot desitjar.

Aleshores, ha entrat en una segona part que parla de la legislació. Diu : «Cal legislar?», i jo li diria que sí perquè, en la Llei Bàsica d'Ocupació que em dona, no hi ha hagut el desenvolupament d'aquesta legislació, i realment, cal legislar, i legislar no únicament per llei pròpiament dita, sinó que es pot legislar d'altres maneres : des del camp laboral, explicitant això mateix que vostè deia, és a dir que els treballadors poguessin tenir unes prestacions per desocupació segons la mitjana de mesos a l'any treballats per temporada, i també per a poder adoptar la categoria de fixos discontinus, si realment es va acumulant en diverses temporades això. Penso que sí que cal legislar sobre aquest punt.

I després ha fet esment d'una colla de fets sobre la inspecció. Jo, sobre aquest punt, voldria dir-li el següent : que cal encaixar el tema que vostè planteja en el marc jurídic adequat —em penso. I, si em permet, li donaré lectura de com nosaltres entenem que, legislativament, s'ha d'encaixar la interpellació que vostè fa. I és que, en principi, s'han de fer unes observacions sobre el contingut de la formulació; tant l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com les normes que regulen les transferències de serveis adjudiquen a l'Administració laboral autònoma la tasca d'execució de la legislació laboral de l'Estat. A més, des de la promulgació de la Constitució del 78 i de la Llei de l'Estatut dels Treballadors del 80, es fa palès el canvi des d'un marc d'intervencionisme de l'Administració laboral en les relacions de treball a un marc de no-intervencionisme i de respecte a l'autonomia col·lectiva de les representacions sindicals i empresarials; de la política de regulació per decrets i ordenances laborals —i poso especial èmfasi en el d'ordenances laborals— es passa al reconeixement de la negociació col·lectiva com a eix de tota la regulació. I, a això, s'ha d'afegir que el sector d'hoteleria de Catalunya no és un

sector públic ni està format per empreses públiques, la qual cosa determina que l'Administració autònoma no tingui tampoc el paper d'empresari per que fa al sector públic o d'empreses públiques. Voldria matisar aquest punt. És a dir, el marc legal fonamental és, precisament, la negociació col·lectiva. Aquest és un punt, per a nosaltres, fonamental.

Això vol dir que difícilment es pot formular una política global del Departament de Treball en el sector d'hoteleria i que, fins i tot, si la volgués tenir, podria ser inconstitucional; podria ser també, en un cert sentit, il·legal en l'àmbit econòmic. No pertoca als Departaments de l'Administració autònoma formular polítiques sectorials en aquest sentit, perquè no és de la seva competència ni tan sols formular polítiques laborals sectorials perquè seria una intromissió contrària a la llei del necessari reconeixement de l'autonomia col·lectiva de les parts. Una altra cosa serà, com després explicaré, tot el que és el seguiment i el control d'aquests acords.

Delimitat per aquestes característiques l'àmbit de no actuació d'una Administració en aquest punt, cal dir que el que resta és solament el compliment, per la dita Administració, de les atribucions que li pertocuen. En aquest sentit, el Departament de Treball de la Comunitat Autònoma ha de vetllar pel compliment de la legalitat normativa i convencional existent, actuant, quan s'escaigui, la facultat sancionadora, prèvia comprovació de la inspecció del treball. I, en aquest sentit, confirmant alguna de les xifres que vostè ha donat, el Servei Territorial de Barcelona, en el període 81-82, ha aixecat 31 actes d'infracció, que han significat un import de multes al voltant de més enllà d'1 milió de pessetes. Les matèries objecte d'aquestes actes han estat preferentment la inexistència de rebuts de salaris, treball indegut de menors, hores extraordinàries, manca de mesures de seguretat i d'higiene, inexistència de quadres horaris i inexistència de calendaris laborals.

El Servei Territorial de Girona —confirmo les xifres que vostè ha donat, i especialment en aquesta comarca que és la més intensiva en aquest sector econòmic—, ha aixecat, com vostè ha dit, 1 755 actes, que han significat 50 milions de pessetes. Les matèries objecte d'aquestes actes han estat mesures de seguretat i higiene, obstrucció, aspectes diversos de les relacions individuals de treball.

Pel que fa al Servei Territorial de Lleida, han estat 5 actes, i les matèries han estat també manca de mesures de seguretat i d'higiene, i manca de quadres horaris.

I en el Servei Territorial de Tarragona se n'han aixecat 25, que han significat un import aproximat d'1 milió de pessetes, i les matèries objecte d'aquestes actes han estat set casos de seguretat i higiene, deu casos de vulneració de l'establert quant a hores extraordinàries, i vuit casos en diversos aspectes de relacions laborals.

És convenient d'insistir que el paper de les representacions sindicals i empresarials en la regulació de les relacions laborals en el sector és essencial, mitjançant, tal com deia abans, la negociació col·lectiva, els mecanismes de solució de conflictes que es puguin establir en la negociació col·lectiva i altres iniciatives dins o fora de la negociació col·lectiva. Aquest protagonisme no pot ni ha de substituir-lo ningú. A l'Administració laboral sols li pertoca respondre i proporcionar l'activitat de comprovació d'infraccions i, si s'escau, sancions, quan així li ho hagi estat demanant pels únics que poden demanar tal

cosa, sense arregar-se un protagonisme que ni la Constitució ni les lleis ni l'esperit del nou marc de relacions laborals li atribueixen. A aquest efecte és especialment expressiu l'article 82.1 de la Llei 1980 de l'Estatut dels Treballadors, quan diu : «Els convenis col·lectius, com a resultat de la negociació desplegada pels representants dels treballadors i dels empresaris constitueixen l'expressió de l'acord lliurement adoptat per ells, en virtut de llur autonomia col·lectiva.» Ressalta el precepte «l'autonomia col·lectiva de les representacions com a principi» i «els convenis col·lectius com a instrument de l'exercici d'aquesta autonomia» i «com en el seu acord lliurement expressa.» Però no es tracta sols de comentar el text d'un article. A hores d'ara hi ha a casa nostra un exemple d'exercici d'aquesta autonomia col·lectiva, com és el conveni col·lectiu de treball per a la indústria d'hoteleria de Catalunya, objecte de la seva interpellació, publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 282, del 7 de desembre d'enguany, en vigència fins al 30 d'abril del 84. Consta, aquest conveni, de 39 articles i 4 annexos. Em permetré de dir-li quin són els conceptes que s'integren en aquesta negociació per a trobar realment el marc de la seva interpellació.

L'àmbit d'aplicació és el de les empreses i establiments del ram, que realitzen llurs funcions a Catalunya; hi regula els salaris, les formes de contractació, el control de la contractació, el contracte per a la formació, ascensos, jornada de treball, el descans setmanal, vacances, la fixació d'horari, les festes no recuperables, les hores extraordinàries, malaltia i accident, el pre-avis per cessació, les llicències, les excedències, la jubilació, l'assegurança d'accidents, la cobertura davant el servei militar, la seguretat i la higiene en el treball, un codi de conducta, retribucions, l'antiguitat, les gratificacions extraordinàries, la nocturnitat, el plus de distància i transport, l'allotjament i la manutenció, la roba del treball, els serveis extraordinaris pel que fa referència als sindicats, comitès d'empresa, i delegats de personal en un article, el 31, que té quinze apartats específics i de detall; la comissió paritària, les condicions més beneficioses, la publicitat, les normes subsidiàries, etc. Voldria dir i remarcar simplement, amb aquesta enumeració, probablement pesada, que, a dintre de la negociació del conveni, hi entren molts dels aspectes que són objecte —diguem-ne— d'una possible regulació en un altre marc de relacions laborals, que no sigui el d'autonomia de les parts, que realment s'està exercint en la mateixa negociació col·lectiva.

Relament no es pot dir que es tracti d'una regulació minsa dels aspectes inclosos en l'àmbit de les relacions laborals d'aquest sector.

I es pot parlar d'autèntica regulació convencional, a partir del que disposa la Disposició Transitòria segona de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, quan diu : «Les ordenances de treball, actualment en vigor, continuaran essent d'aplicació com a dret positiu, mentre no siguin substituïdes pel conveni col·lectiu.» És a dir : es consagra el principi, ja reconegut per normes anteriors, de la substitució de l'ordenança, eina característica de la regulació de la relació laboral d'un sector a càrrec de l'Estat, pel conveni col·lectiu, eina característica de la regulació d'un sector pels acords lliurement establerts per empresaris i treballadors.

És clar que aquesta substitució de les ordenances pel conveni és un canvi fonamental en el marc de les relacions labo-

ral, que en comporta un altre que té, com a eix i com a centre, la supressió d'un indegut protagonisme de l'Administració laboral i el retorn al degut protagonisme de les representacions sindicals i empresarials.

Com a prova que això és cert, tenim l'article 32 del conveni, que constitueix una comissió paritària, i li encomana les funcions d'interpretació i d'intervenció en els conflictes col·lectius —en el mateix conveni es regula això—, de vigilància de compliment de tot el que s'ha pactat i tot el que li encomani el mateix conveni. És a dir : es constitueix una comissió paritària que intenta encaixar el compliment i el control del compliment de tot allò que s'ha pactat. I penso que aquest és un element de maduresa important en el marc de les relacions laborals, per tal com converteixen les parts, l'empresarial i la sindical, en plenament autònomes, no només pee a pactar un conveni, sinó per a seguir el seu propi control.

S'ha de ressaltar que en aquest article, en regular una nova categoria per a treballadors en edats compreses entre els 18 i els 21 anys, ja utilitza la facultat de fer encomandes específiques a la comissió paritària que —ho dic textualment— «controlarà en tot moment l'evolució d'ocupació que produeixi la categoria esmentada». En aquest sentit, li voldria dir que d'una Administració intervencionista, en tot cas, hem de passar a una Administració de suport a tots aquells compromisos que lliurement les parts van assumint i van pactant en la seva pròpia negociació.

Però, sobretot, s'han de ressaltar quatre característiques : primer, la regulació convencional en l'hoteleria substitueix plenament la regulació estatal en tot allò que la regula. És, per tant, en la regulació convencional, és a dir, en el mateix conveni, on s'han de remetre les aspiracions concretes de les innovacions que hom desitgi introduir, confiant el lliure joc entre representacions que exerceixen la seva autonomia col·lectiva al que abans era propi d'una regulació sectorial, estatal en matèria laboral.

Segon : que això és així, fins i tot es reflecteix en la configuració d'una comissió paritària que, a més de les interpretacions del conveni que són típiques d'aquestes comissions, té les normes d'intervenció en conflictes col·lectius, de vigilància del compliment del pacte i d'altres tasques específiques, gens insignificants, és a dir, molt significatives, tals com el control de l'evolució de l'ocupació d'una categoria professional determinada.

Tercer : el conveni, realment, conté regulacions, no sols substitutives d'ordenances; conté regulacions detallades, com en els aspectes de relacions sindicals, on realment s'utilitza la capacitat d'iniciativa en la regulació mateixa.

I, per últim, l'àmbit del conveni abasta tot Catalunya, i, per tant, és la norma convencional principal en la matèria.

En resum, que si s'hagués preguntat abans del 80 qui regula les condicions de treball del sector mitjançant ordenances, qui intervé en els conflictes col·lectius dictant laudes en alguns casos pertinents, qui vetlla pel compliment d'allò que s'ha pactat i d'allò regulat per ordenances, qui ha introduït novetats en la forma de noves regulacions i qui comprova infraccions i sancions, la resposta era inequívoca : era l'autoritat laboral, amb una certa intervenció, també en aquells casos, de les representacions sindicals i patronals en el conveni.

Però si això es fa després del 80, la resposta només pot ser

una : les representacions sindicals i empresarials en tot, menys en la comprovació i en la sanció de les infraccions.

D'aquí la inconveniència que un Departament de Treball formuli, en aquests moments institucionals i legislatius, una política sectorial global. Penso que, en aquest cas, perdriem terreny respecte al que ja s'ha exercit a Catalunya des del principi d'autonomia de les parts. Una altra cosa és que es vulgui cridar l'atenció sobre una sèrie d'aspectes concrets, sollicitant, en primer lloc, la intervenció de la Comissió paritària, i, immediatament, en tot cas, la de l'autoritat laboral; sigui en la via d'afavorir determinades mesures molt concretes, o sigui per la via d'exercir la potestat sancionadora que en aquest cas té l'Administració laboral.

Diversos problemes han succeït en aquest sector. Faré esment d'alguns d'ells, perquè evidentment no coneixia el contingut que vostè volia donar a aquesta interpellació, i que jo m'avanço a presentar. Respecte a les eleccions dels representants dels treballadors a les empreses, el sector d'hoteleria té la característica que hi ha molt personal eventual, si bé això no ha comportat una regulació específica en el conveni col·lectiu vigent en aquest sector.

Respecte als treballadors fixos, se segueix la normativa lògica establerta en els articles 61 i següents de l'Estatut dels Treballadors, i el que disposa l'Ordre del 26 del IX del 80, on s'aproven les normes per a la celebració d'eleccions. D'altra banda, els treballadors eventuais, sempre que siguin més del 20% dels treballadors fixos de la plantilla, tenen dret a escollir un representant per cada un dels vint-i-cinc treballadors eventuais o fracció.

Respecte als electors, els eventuais amb més de setze anys i elegibles, els qui tenint més de divuit anys hagin superat el període de prova, sortirà escollit el treballador amb més nombre de vots si hi ha empat amb el de més edat.

Perdoni que faci aquest esment a les eleccions sindicals en aquest sector, perquè ha estat també problemàtic i, almenys, ja ho tenia preparat pensant que vostè pogués tractar aquesta matèria en aquesta interpellació.

És cert que les empreses podrien caure en la temptació de fer les votacions en èpoques en què no hi ha treballadors eventuais, per a així deixar sense representació aquest gran col·lectiu de treballadors, però això no seria efectiu ni tenint en compte que el procés electoral sindical no és un procés format com el d'unes eleccions legislatives o municipals, sinó que és un procés obert, un procés que es pot demanar en qualsevol moment, àdhuc en el moment en què hi hagi més treballadors eventuais i en el període en què aquests treballadors creguin que ho poden demanar. Això vol dir que en el moment en què aquests treballadors siguin més del 20% dels fixos, poden demanar eleccions perquè la llei els empara, la Generalitat en aquest cas els donarà suport i farà complir la llei.

El Departament de Treball, en aquest punt de les eleccions sindicals, ja ha dit que volia ser belligerant perquè siguin, realment, unes eleccions clares. És per això que s'ha creat la Comissió, dintre del Consell de Treball de la Generalitat, per al seguiment, acta per acta, d'aquestes eleccions sindicals. És per això que qualsevol acta dubtosa o impugnada es comprovarà per la Inspecció del Treball.

Això pel que fa a les eleccions sindicals en aquest marc. Deixo aquest punt perquè no ha estat tractat per vostè en

aquesta interpellació.

Pel que fa a la política ocupacional, i específicament en allò que fa referència a la contractació fixa i temporal dels treballadors nacionals i estrangers, així com la seva cobertura per la Seguretat Social, l'escrupolós respecte del Departament a les competències avui assignades a l'Administració central i gestionades per l'INEM i per l'INSS —la prova la té en la carta que vostè esmenta del senyor Castelló, de Girona que és actualment el Delegat de Treball, per tant, pertany a l'Administració central— impedeix la realització i l'execució d'una política directa sobre aquestes qüestions, malgrat el seguiment directe dels problemes que presenta i el seu trasllat als corresponents representants de l'Administració central en els contactes periòdics que es mantenen.

En aquest sentit, és necessari recordar que el Reial Decret 1445/82, del 25 de juny, a través del qual es regulen diverses mesures per al foment de l'ocupació, estableix que les empreses d'hoteleria que contractin treballadors en atur que hagin esgotat les prestacions d'atur o que tinguin responsabilitats familiars per un període superior als tres mesos i fins als dotze mesos tindran una bonificació del 20% de la quota empresarial de la Seguretat Social. Una vegada més haig de fer palesa la necessitat de reclamar aquests traspassos per a poder, realment, ser incisius en aquests problemes que vostè ha esmentat.

I després d'aquesta exposició sí que voldria dir que els problemes continuen, i continuen havent-hi els problemes d'un excessiu nombre d'hores extraordinàries, probablement. Continua havent-hi uns problemes d'uns allotjaments deficients, molt probablement, i que, evidentment, des d'aquesta línia d'impuls que hem de fer, sobretot en aquest marc de la Comissió paritària que la mateixa negociació col·lectiva ha fet, i, d'altra banda, posant la Inspecció del Treball més a prop d'aquests problemes, penso que és en el lloc just on el Departament de Treball ha d'actuar tant en funció de poder impulsar allò que és el gran criteri d'autonomia de les parts, com, de fet, que els drets d'aquests treballadors quedin suficientment garantits.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com que el Diputat interpellant desitja replicar, el senyor Padullés té la paraula.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, pels qui no hagin llegit en el *Butlletí* número 108, en la pàgina 4201, la interpellació, em permetran de llegir-los un tros, perquè m'ha donat la sensació que qui hagi ajudat a l'Honorable Conseller en la resposta a la meua interpellació no ha interpretat prou bé el que està escrit, i està molt clar. Després de fer una referència al sector d'hoteleria, diu : «...però hi ha un aspecte poc tractat, que pateix una gran marginació i que requereix també l'acció del Consell Executiu d'una manera global i coordinada : la situació dels treballadors de les empreses hoteleres pel que fa als seus sous, horaris, contractació, seguretat social, etc. No cal estendre's massa per explicar la necessitat de normalitzar la situació legal i laboral d'aquests treballadors, però, malgrat tot, aquesta no ha estat feta, ni hi ha informació que així estigui plantejat. Per exemple, si hi ha algun calendari de mesures a prendre per al 1983; si ha existit per al 1982, quines són i quins resultats han

donat?

De tot això que era la interpellació —després venia la pregunta : «Quina és la política global del Departament de Treball, etc.»—, no hi ha, entenc jo, ho hauran entès potser malament, però entenc jo que no hi ha resposta de l'Honorable senyor Conseller.

Perquè en molts aspectes del que ha dit el senyor Conseller, jo hi puc estar perfectament d'acord, però és que ha fet un discurs al voltant de temes, «que si falta legislació», que jo he dit abans que no feia falta legislació, no per dir que no en fa falta, sinó per dir que la que tenim en aquests moments, entre elles el conveni —després en parlarem—, permeten una actuació del Departament de Treball. I ha fet tot un discurs d'aquestes característiques, entrant en problemes molt concrets, altres que jo en absolut no havia esmentat, com és el tema de les eleccions sindicals, però no hem entrat en el tema en concret.

És cert que existeix una legislació que cal desenvolupar, però és cert que existeix un conveni d'àmbit de Catalunya, com vostè ha citat, que en l'article quart, formes de contractació, diu : «punt a) Fijos; b) Fijos de carácter discontinuo; c) Por tiempo determinado...», és a dir, especifica formes de contractació. I en altres punts fa referència al que diu aquest programa o aquest calendari del que és l'activitat d'hoteleria, a efectes que els treballadors puguin cobrar un determinat tipus de subsidi d'atur, etc. És a dir, existeix legislació. Existeix un conveni que cal complir; el que no existeix és el compliment d'això. I aquí és on ve la interpellació.

Perquè jo entenc que això és obligació del Departament de Treball, perquè pot tirar els Serveis d'Inspecció perquè es compleixi el que tenim signat per ambdues parts, pels treballadors i per les empreses del sector de l'hoteleria. I això no s'ha fet. I la prova que no s'ha fet, ho repeteixo, és que això està signat amb vigència de l'1 de maig del 1982 fins al 30 d'abril del 84, i les inspeccions que s'han fet són de l'estiu del 82. De l'estiu del 82, i donant aquesta xifra que s'han visitat un total de 878 empreses i s'han aixecat 1.755 actes d'infracció. I aquest continua essent el problema, perquè les actes d'infracció no són ni més ni menys que la situació dels treballadors que fan més hores, que viuen amb males condicions, que no tenen Seguretat Social, un altre tipus de contracte, etc.

És a dir, tenim una legislació que, evidentment, cal desenvolupar i tenim dificultats d'aplicació, i pot comptar amb tot el nostre suport per a reivindicar aquestes qüestions, però hi ha, d'altra banda, el conveni que cal aplicar i que, no només a través d'aquesta Comissió paritària que cal utilitzar, evidentment amb molta força —hi ha una altra interpellació en què parlarem del tema de l'autonomia de les parts—, però és evident que l'obligació del Departament de Treball és que es compleixi un acord d'aquestes característiques que, com l'Honorable senyor Conseller posa sobre la taula la seva importància, tingui l'àmbit d'actuació a Catalunya, i, per tant, sigui un instrument que enllaci amb l'autonomia i li permeti —entenc jo— d'intervenir, al Departament de Treball.

De la seva llarga intervenció sobre aspectes concrets que jo no havia introduït en la interpellació, no ha fet esment d'un tema que jo considero importantíssim —ho dic molt de passada al final—, que és el tema de la inspecció. Jo entenc que un instrument que té l'Administració per a vetllar que es compleixi ja en el terreny només el conveni és el servei d'inspec-

ció, que estiguin en condicions humanes i materials per a vetllar per aquesta situació, i no només per a vetllar-hi al marge de les denúncies que es puguin fer, sinó fins i tot en les denúncies que es puguin fer. Perquè vostè ha dit —també al final, de passada— que aquest és un escrit fet pel que és l'Administració de l'Estat a Catalunya, sense jo voler entrar ara a per què això ve per l'Administració de l'Estat a Catalunya. Cal que l'Administració de la Generalitat, pel que fa referència a aquests temes, tingui més mitjans, més possibilitats i ens estalviarem que les centrals sindicals hagin de fer ús de l'Administració de l'Estat a Catalunya per defensar els interessos dels treballadors.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, és a dir, si el que realment preocupa —que és el que preocupa a vostè i a un servidor— és l'atenció a aquest col·lectiu de treballadors, es poden fer dues coses, i, a una d'elles, m'hi brindo, i em penso que és el marc adequat. Hi ha una Comissió paritària que s'autoadjudica el control del compliment d'allò pactat en conveni. I si vostè, senyor Padullés, em diu : «escolti, miri d'incentivar aquesta Comissió paritària que tracti aquests temes que jo he detectat i que jo denuncio...», perfectament, aquest és un tema del Departament de Treball : mirar de motivar, de donar suport a allò en què les parts s'autoregulen. I la Inspecció del treball ha d'actuar sempre a instància de part, sempre ha d'actuar amb instància de part, i en aquest sentit trobarà el meu suport, de debò, perquè penso que és el marc adequat i just pel qual el Departament de Treball pot incidir en aquest camp. Si vostè el que em diu és que jo organitzi com una espècie —per entendre'ns, i segurament estarà molt mal dit— de policia que treballa al bolei per veure què caça, jo li haig de dir que això és impossible dintre del Departament de Treball, i no es pot entendre la Inspecció de Treball en aquest sentit.

Per tant, si el problema és aquest, el d'aquestes persones, senyor Padullés, de debò, si vostè el que vol és d'intentar resoldre'l a través dels mecanismes que tenim per a intentar apropar-nos al dret d'aquests treballadors, penso que el lloc adequat és un lloc coordinat on la Comissió paritària assumeixi aquests problemes que vostè ha detectat i en aquest sentit de crida política puguin intervenir; aleshores tots els mecanismes administratius de la inspecció realment s'han de posar en funció d'això.

Però, sobretot, hem de mirar de respectar aquest marc de llibertat dintre del món de relacions laborals que tant ha costat de guanyar a aquest país.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb l'incompliment dels laudes

El Sr. PRESIDENT : Passem al punt cinquè de l'ordre del dia : Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Treball en relació amb l'incompliment dels laudes, que formula el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Francesc Padullés.

EL SE. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, fa un moment parlàvem del tema de les competències; podríem començar dient que la nostra preocupació, que es planteja en aquesta interpellació, no ve, ho podríem dir..., que nosaltres entenem que cal que el Departament de Treball i el Consell Executiu tinguin el màxim de competències, i que en nosaltres sempre trobarà, en el Grup parlamentari del PSU, qui ajudarà al fet que es tinguin el màxim de competències. El que el Grup parlamentari del PSU està obligat a fer, sobre la base de la política del Consell Executiu, i fem en aquesta interpellació és interpellar i criticar el possible ús d'aquestes competències i el possible benefici de determinats sectors socials, d'aquestes competències, a través de l'acció de govern del Consell Executiu.

Nosaltres fem una interpellació en relació amb el seguiment, amb l'aplicació dels laudes que en un moment donat pugui dictar el Departament de Treball. Per què? Els laudes poden tenir dues característiques : una, que les parts, després d'un procés de conflicte o de negociació sense conflicte, sentin la necessitat de la intervenció d'un àrbitre i acceptin la intervenció voluntària del Departament de Treball, o bé que el Consell Executiu, a través del Departament de Treball, senti, en un moment, la necessitat d'intervenir en un conflicte que hi pugui haver, fent d'àrbitre i obligant ambdues parts que estan enfrontades en aquest conflicte a acceptar un laude i a complir-lo. Aquest laude, per regla general, es refereix a un o dos punts, com a màxim, però té el coixí de tot un seguit d'altres punts en què les parts han arribat a acord, i són aquells un o dos punts que no permeten l'acord pels quals, per tant, el conflicte continua i pot ser un conflicte que arrossegui no només interessos de les parts enfrontades, sinó interessos de la col·lectivitat. Això, jo ja ho admeto d'entrada.

Però vull assenyalar que el laude és sobre un o dos punts, però que té el coixí de molts altres punts, i que l'obligació del Consell Executiu... I en el cas concret dels laudes d'obligat compliment, quan no és a petició o acord de les dues parts, sinó per intervenció directa del Consell Executiu, com és el cas de Lemmerz i Estampacions Sabadell, han de comportar, forçosament, el compliment, i, per tant, que el Consell Executiu es compromet a vetllar pel compliment del conjunt dels acords que hi ha en el laude i que han possibilitat el laude. Perquè si això no es fes així, si això no es fes així, el Consell Executiu o el Departament de Treball es convertiria en instrument d'una de les parts, en un determinat moment del conflicte, perquè en un determinat moment del conflicte hi pot haver una de les dues parts amb més força que l'altra, i es podria valer d'aquest laude d'obligat compliment per a tirar endavant la defensa dels seus interessos i crear una situació molt pitjor, molt pitjor, per als interessos de la col·lectivitat i dels afectats, de la que hi havia en aquell moment del conflicte, i, fins i tot, d'on es podia preveure que derivaria aquell conflicte.

Tot això, i em perdonaran que hagi estat presentat així, ve arran que el Departament de Treball —però en ambdós casos amb acord del Consell Executiu— ha dictat uns laudes que no han estat complerts; que si bé han estat complerts en l'aspecte puntual del que és el laude, no han estat complerts en el que fa referència a aquells altres punts que eren el coixí que permetia el laude. I això ha creat —i em referiré a un cas concret, per a

exemple de la Cambra, perquè entenguin el que aquest Diputat planteja— una situació molt greu, que si no s'atura arribarà a ser pitjor que la que es preveia en el moment del conflicte en què es va introduir el laude. I dic ja, com ho he dit abans, que jo ara no vull discutir el tema de si el laude calia, no calia, si és competència o si no és competència, sinó que, ja que el laude hi és, ja que el laude ha estat dictat, cal que el Consell Executiu i el Departament de Treball es comprometin en el compliment d'aquest laude.

Em permetran que posi, per exemple, com deia, el cas de l'empresa Lemmerz, de Manresa. L'empresa Lemmerz, de Manresa, presenta al seu moment una proposta de rescissió de contractes, un nombre que ara no ve al cas, i els treballadors consideren que una política de suspensió temporal de contractes, de reducció de jornada, de baixes incentivades, és suficient per a sortir del pas en relació amb les dades que presenta l'empresa.

Això no és acceptat per part de l'empresa, i s'entra en un conflicte, un conflicte que —vostès ho recordaran— dura tres mesos i mig. En aquesta Cambra en vam parlar a partir de la prohibició d'una marxa, etcètera, i, en el decurs d'aquest procés hi ha tot un seguit de fets, d'alteració, diríem, de l'ordre públic, una vaga que s'eternitza, una conflictivitat cada vegada creixent. Però, també fruit d'una negociació difícil, però que es va fent, i en què intervenen molts factors, s'arriba a tota una sèrie de punts d'acord —el coixí, que deia abans—, però n'hi ha un en què no hi ha acord. Hi ha acord, per les dues parts, que les baixes seran incentivades i voluntàries, amb la qual cosa s'accepta el principi que plantejaven els treballadors i que no va ser acceptat per l'empresa; que es fixaran unes determinades indemnitzacions; que es reduirà la jornada de la plantilla durant sis mesos; que hi haurà l'acceptació pels treballadors d'un any de convenis sense augment salarial; que hi haurà mobilitat de personal dintre de l'empresa, i amb horaris; que hi haurà un tractament especial per a les jubilacions anticipades; que s'acceptarà la suspensió de contractes de manera temporal, i que aquesta suspensió de contractes s'anirà reduint a mesura que les baixes incentivades vagin donant fruit i s'aniran incorporant treballadors a la feina. Hi ha, com a punt de no acord, el que l'empresa planteja : l'acomiadament del comitè. Hi ha un laude que diu «No hi ha acomiadament, hi ha tres mesos de suspensió de contracte, es farà meitat i meitat per no deixar els treballadors indefensos en la seva representació sindical.» Doncs, molt bé; això no s'ha complert. S'ha complert, evidentment, el dels tres mesos, perquè el laude col·locava l'empresa i els treballadors en una situació en què, si no s'acceptava, si no es complia, la vaga es convertia en il·legal, amb la qual cosa es creava la situació que l'empresa podia acomiadar tots els treballadors.

Aquesta és una primera conseqüència d'un laude dictat amb aquestes característiques : talla el procés de lluita en defensa dels seus interessos i els col·loca en una situació d'il·legalitat. Per tant, el laude, que pot ser un bon instrument, si després —com jo penso intentar demostrar— no es compleix, s'ha convertit en un instrument que ha anat a parar, en la pràctica, en contra dels treballadors.

No s'ha complert el tema de les indemnitzacions, no s'ha complert el tema del tractament especial per a les jubilacions anticipades, no s'ha complert el tema de la suspensió de con-

tractes de manera temporal, i que aquesta suspensió de contractes s'anirà reduint a mesura que les baixes incentivades vagin donant fruit i s'aniran incorporant treballadors a la feina. Hi ha, com a punt de no acord, el que l'empresa planteja : l'acomiadament del comitè. Hi ha un laude que diu «No hi ha acomiadament, hi ha tres mesos de suspensió de contracte, es farà meitat i meitat per no deixar els treballadors indefensos en la seva representació sindical.» Doncs, molt bé; això no s'ha complert. S'ha complert, evidentment, el dels tres mesos, perquè el laude col·locava l'empresa i els treballadors en una situació en què, si no s'acceptava, si no es complia, la vaga es convertia en il·legal, amb la qual cosa es creava la situació que l'empresa podia acomiadar tots els treballadors.

Aquesta és una primera conseqüència d'un laude dictat amb aquestes característiques : talla el procés de lluita en defensa dels seus interessos i els col·loca en una situació d'il·legalitat. Per tant, el laude, que pot ser un bon instrument, si després —com jo penso intentar demostrar— no es compleix, s'ha convertit en un instrument que ha anat a parar, en la pràctica, en contra dels treballadors.

No s'ha complert el tema de les indemnitzacions, no s'ha complert el tema del tractament especial per a les jubilacions anticipades, no s'ha complert el tema de la suspensió de contractes. Sí que s'ha complert, evidentment, l'augment salarial durant un any, per part dels treballadors, en relació amb la congelació del conveni; s'ha complert la reducció de jornada de la plantilla durant sis mesos; s'ha complert el tema de la mobilitat de personal, i, a més a més, s'hi ha afegit un augment de productivitat per la via dels ritmes d'una manera molt important; s'hi han afegit tot un seguit de dificultats a l'activitat sindical dintre de l'empresa; s'hi ha afegit l'acomiadament, al seu moment, d'un membre del comitè, i s'hi ha afegit —com a última prova, diria jo ja de no compliment, no solament del laude, sinó d'aprofitar la nova situació que s'ha creat per anar contra els interessos dels treballadors— l'acomiadament d'un altre membre de l'antic comitè d'empresa, si ara no recordo malament aquest aspecte. En tot cas, una persona que és membre de la comissió executiva de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que és una personalitat en l'àmbit religiós i sindical de la comarca del Bages, un membre destacat de l'HOAC, una persona molt estimada, i que se l'ha acomiadat perquè estava preparant la llista per a les properes eleccions sindicals, tot i que no es pot acollir al fet que ell fos un candidat. I, a més, se l'ha acomiadat dient-li que va desaparèixer del seu lloc de treball per fer aquestes coses el dia 1 de novembre, que vostès saben molt bé que és un dia que és festa i que no es treballa.

Doncs, bé, aquesta és la situació que se'ns ha creat. I què entenem nosaltres que ha succeït? Nosaltres entenem que hi ha hagut un laude que pot ser interpretat correctament, però que no s'ha complert en el que són els punts que han permès la possibilitat del laude, tal com es diu en el mateix laude : «Aquest laude és possible perquè hem rebut dels treballadors un tèlex que diu "Completament d'acord amb tots aquests punts excepte amb el dels acomiadaments", i això possibilita el laude.» Com que això no ha estat així, això ha permès una acció, jo diria netament repressiva, contra l'activitat sindical, contra el que havia estat previst en aquests punts, contra els homes que representaven i representen els interessos dels tre-

balladors d'una manera més conseqüent.

Per tant, la interpellació és «¿què fa el Consell Executiu perquè s'apliquin els laudes que, al seu moment, el Consell Executiu dicta?» Perquè si no s'aclarís que el Consell Executiu està disposat a garantir el compliment de tots els punts que han permès el laude, i el punt concret d'haver dictat el laude, ens podríem trobar en la situació delicada que es pretengués que, a través d'actes del Departament de Treball o del Consell Executiu, en alguns moments de conflicte molt seriosos, alguna de les parts utilitzés això com un instrument en defensa dels seus interessos. I això seria —a part d'una presa de posició oberta al costat d'uns determinats interessos que jo, en aquests moments, no dic que hi siguin, ni ho jutjo— un atemptat molt greu a l'autèntica autonomia de les parts.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Treball té la paraula per a respondre en nom del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no voldria contestar molt ràpidament aquesta interpellació, com ho fa el senyor Padullés, però sí que voldria aclarir, primer, un punt : ni el Consell Executiu ni el Departament de Treball no poden fer laudes. Això és inconstitucional. El que pot fer el Consell Executiu, en un moment determinat, és encarregar a un àrbitre que faci un dictamen d'obligat compliment. De tal manera que, si no es compleix això, després ha de passar a Magistratura. Dic aquest punt perquè també és conseqüència de l'anterior, des del punt de vista jurídic, i a mi se m'hauran de demanar responsabilitats de com executem, en el Departament de Treball, la legislació, no de quina és la legislació més apropiada en aquest cas. Per tant, primer punt : tinguem present que nosaltres no podem fer laudes, sinó que designem un àrbitre, i aleshores el que diu aquest àrbitre, si es compleix o no es compleix, ha d'anar per la via de Magistratura del Treball. Aquest, per a mi, és un primer punt.

Un segon punt : realment, vostè fa esment de l'empresa Lemmerz, una empresa que ha portat molts problemes, una empresa amb dificultats de tot ordre. I, per tant, en un moment determinat, nosaltres vam haver de fer ús d'una competència que tenim de poder nomenar aquest àrbitre que faci un dictamen d'obligat compliment. I això ho varem fer —i a vostè li consta— amb l'intent que el mecanisme que hi havia en aquell moment de reivindicació de drets pels treballadors no ensorrés la mateixa empresa. I recordo, recordo que el dictamen d'aquest àrbitre era de canviar els acomiadaments del comitè d'empresa per suspensió. Dic això per emmarcar ben bé el contingut que, en aquest cas, va fer l'àrbitre al seu dia.

Però jo, si em permet, i precisament perquè penso que anar apuntant aquests criteris, que són de tipus jurídic i que a mi, de vegades, se m'escapen per manca de formació jurídica en aquest sentit, ens anirà permetent a nosaltres, almenys a un servidor, anar apuntant criteris de possibles intervencions.

En relació amb les situacions de vaga i de conflictes col·lectius, el Tribunal Constitucional, en la sentència del 8 d'abril del 81, va resoldre un recurs d'inconstitucionalitat interposat contra diversos preceptes del Reial Decret-Llei 17/1977, del 4 de març, regulador del dret de vaga i dels conflictes col·lectius de treball, i amb aquest motiu va tenir l'oportunitat d'exami-

nar l'article 10 de l'esmentat Reial Decret-Llei i determinar si aquest precepte era ajustat al vigent ordenament constitucional. El dit article 10 facultava el Govern perquè, tenint en compte la durada i les conseqüències de la vaga, les posicions de les parts i el perjudici greu per a l'economia nacional, pogués acordar la represa de l'activitat laboral en el termini que es determinés per un període màxim de dos mesos o, de mode definitiu, mitjançant l'establiment d'un arbitratge obligatori.

La sentència del més alt tribunal, si bé va establir que era anticonstitucional el paràgraf primer de l'abans esmentat article 10, quant que facultava el Govern per a imposar la represa del treball, va declarar que era plenament constitucional la facultat del mateix Govern per a instituir un arbitratge obligatori, sempre que s'hi respectés el requisit d'imparcialitat dels àrbitres.

D'altra banda, el mateix Tribunal Constitucional, amb posterioritat, va examinar el subjecte de l'atribució de potestat del repetit article 10, del també citat Reial Decret-Llei, assenyalant, en el fonament jurídic sisè de la sentència dictada amb aquest motiu el 5 de novembre de 1981, i referint-se al Consell Executiu de la Generalitat, que les competències que aquest òrgan de Govern, també amb autoritat de govern, assumeix en matèria de conflictes laborals expliquen que el text de l'article 10 del Reial Decret-Llei 17/1977, llegit dintre de l'actual organització política i administrativa, compregui òbviament l'òrgan de govern de la Comunitat Autònoma, que és en aquest cas el Departament de Treball.

Per consegüent, es desprèn de la doctrina constitucional continguda en les dues sentències referenciades que el Consell Executiu de la Generalitat té la potestat d'establir un arbitratge obligatori com a via de solució d'una vaga, sempre que existeixin els requisits de l'esmentat article 10.

El 29 de setembre del 81 es va iniciar a l'empresa Lemmerz Espanyola, SA, amb una plantilla de 627 treballadors i dedicada a la fabricació de llantes metàl·liques per a vehicles, una situació de vaga. Els treballadors, mitjançant l'exercici del dret de vaga, tenien l'objectiu d'aconseguir de l'empresa la no presentació de l'expedient de regulació d'ocupació a l'autoritat laboral provincial i el manteniment de tots els llocs de treball.

Si bé aquesta vaga tenia inicialment, com a durada, un període que anava fins al 6 d'octubre, donat que l'empresa va sol·licitar l'expedient de regulació d'ocupació, la vaga va continuar amb caràcter indefinit.

El 29 d'octubre del 81, la Delegació Provincial del Ministeri de Treball va dictar resolució per la qual, si bé denegava a l'empresa la sol·licitud de rescindir els contractes de treball de 187 treballadors, components de part de la plantilla del personal, l'autoritzava a la suspensió de contractes de treball de 80 treballadors de la mateixa plantilla, per un període de cinc mesos. Havent recorregut contra aquesta resolució davant la Direcció General d'Ocupació del Ministeri de Treball, va ser confirmada íntegrament per l'òrgan esmentat, el 16 de desembre del 81.

Durant el transcurs de l'esmentat expedient de regulació d'ocupació, donada la situació de vaga de l'empresa, l'empresa va incoar expedient disciplinari a quinze treballadors membres del comitè d'empresa, expedient que va finalitzar amb la resolució d'acomiadament disciplinari. El 28 de gener del 82, ateses la situació de greu anormalitat laboral existent a

l'empresa Lemmerz, la durada excessiva de la vaga que posava en perill la continuïtat de l'empresa, i, per tant, dels seus llocs de treball, les posicions enfrontades de les parts i l'existència d'un perjudici greu per a l'economia, el Consell Executiu, a proposta d'un servidor, i assumint les facultats conferides per l'article 10, paràgraf primer, d'aquest Reial Decret-Llei esmentat, en els termes en els quals va quedar fixat després de la sentència del Tribunal Constitucional del 8 d'octubre del 81, va acordar l'establiment d'un arbitratge obligatori com a via de solució de la vaga existent, a més d'una altra empresa, a Lemmerz, i en aquest mateix acord es deia quin havia de ser l'àrbitre per a aquesta matèria.

En compliment del mandat rebut, l'àrbitre, en data de 29 de gener del 82, va dictar un laude arbitral obligatori com a via de solució de la vaga existent a l'empresa Lemmerz Espanyola. En el laude, l'àrbitre, recollint una situació de concòrdia iniciada entre l'empresa i la representació dels treballadors, amb uns acords haguts el 24 de gener del 82, a l'Ajuntament de Manresa, si no ho recordo malament, i donat que l'efectiva posada en pràctica d'aquests acords requeria una solució respecte a les sancions d'acomiadament imposades a quinze membres del comitè d'empresa, després d'examinar la normativa d'aplicació i ponderar totes les circumstàncies concurrents en el cas, va dictar la decisió arbitral obligatòria, en la part dispositiva de la qual s'establí que els quinze membres del comitè d'empresa complirien de manera escalonada una sanció de suspensió de sou i feina de tres mesos de durada. Aquesta sanció, doncs, substituïa la d'acomiadament imposada per l'empresa als citats membres del comitè i finalitzava la situació de vaga. Cal assenyalat que l'empresa va complir de forma estricta les disposicions del laude en aquest punt.

Amb posterioritat i amb independència que, com ja ha quedat dit, l'empresa va complir aquest mandat imperatiu contingut en la part dispositiva del laude, el mateix àrbitre es va reunir en diverses ocasions amb els representants de la direcció d'empresa i amb els membres del comitè d'empresa, a sol·licitud d'aquests, a fi d'examinar la problemàtica d'ocupació derivada de la situació de crisi econòmica existent a l'empresa, amb la finalitat de cercar, com ha estat sempre o intenta ser el nord d'aquesta Conselleria, una solució equitativa que en la mesura que fos possible aconseguís de satisfer les pretensions de les parts. Com a resultat d'aquestes converses, el 16 de juny del 82 es va arribar a un acord, signat per ambdues parts, mitjançant el qual se solucionaven diversos punts relacionats amb aquesta problemàtica esmentada de regulació d'ocupació.

Entén el Grup parlamentari que fa la interpellació que la intervenció del Departament de Treball en els conflictes laborals que es poden produir arreu de Catalunya pot ser en molts moments necessària, i que aquesta intervenció pot generar acords o desacords dels sectors afectats, i que aquests poden ser el preu de tota acció de govern. Considera també que una vegada la intervenció hagi estat feta, ja sigui per sol·licitud de les parts o per acord del Consell Executiu, i per tant s'hagi dictat laude arbitral obligatori, tal com és el cas, entre d'altres, emès per al conflicte de l'empresa Lemmerz, aquest ha de ser complert en la globalitat dels elements que l'han fet possible, i el Departament de Treball té l'obligació política, legal i moral que així es faci. No obstant això, argumenta el Grup parlamentari interpellant que no sempre succeeix així, i es produeix un deteri-

orament de l'acció de govern de la Generalitat que reverteix no només en el Govern, sinó en el conjunt de la institució, donada la fase actual de construcció de l'autonomia. El Grup interpellant, davant aquests fets, es pregunta quines mesures pren o pensa prendre el Consell Executiu, i com a conclusió el Grup pregunta quina és la política global del Departament en relació amb l'incompliment dels laudes que es puguin dictar.

Qüestions prèvies. Primera : en el moment actual de la crisi profunda i durable que estem travessant, s'està produint una conflictivitat específica que no solament té origen en l'esmentada situació de crisi, sinó també en el canvi profund de l'estructura social. Està proclamat i desenvolupat per la Constitució espanyola el pluralisme social, i, com a conseqüència d'aquest mateix pluralisme, s'ha establert un nou marc de relacions laborals, dins el qual les organitzacions professionals de treballadors i d'empresaris són els autèntics protagonistes de la dinàmica social. De tot això resulta que els acords o pactes entre les parts, dins la negociació col·lectiva entesa en un sentit ampli, són el mecanisme més apropiat perquè la solució dels conflictes de treball tinguin el seu bon fi. Això no obstant, per als casos en els quals aquest mecanisme no resulti suficient, s'ha d'impulsar la solució dels esmentats conflictes mitjançant les tècniques de mediació, conciliació i arbitratge.

Segona : l'arbitratge com a via de composició dels conflictes laborals, quan aquests no s'hagin pogut solucionar per mitjans ordinaris establerts dins la negociació col·lectiva, esdevé idoni per a assolir la solució pacífica i ordenada dels conflictes socials, sense tenir necessitat d'acudir a la força de l'Estat, que s'hauria d'obtenir per mitjà dels jutges o dels tribunals de justícia o de l'Administració.

Tercera : si bé com a via de composició dels conflictes laborals la institució arbitral no té, en el nostre país, la consolidada tradició de la qual gaudeixen en altres països, i fins i tot hi ha tingut una posició molt secundària respecte als procediments jurisdiccionals i administratius, sembla que després de la sentència del Tribunal Constitucional del 8 d'abril del 81, dictada respecte a la legislació de vaga i de conflictes col·lectius, aquesta institució pot arribar a ser, sempre en defecte de la conciliació o de la mediació, un instrument que, incidint positivament en l'evolució de les relacions laborals, descarregui els òrgans judicials d'una activitat desmesurada que en ocasions, si no paralitza, sí que retarda la seva actuació.

Quarta : dins de l'ordenament jurídic vigent cal distingir, no obstant això, entre arbitratges voluntaris i arbitratges obligatoris. L'arbitratge voluntari és la institució arbitral per excel·lència, donat que els treballadors i els empresaris tenen la facultat i no l'obligació de sotmetre llurs diferències a l'àrbitre o àrbitres que ells mateixos escullin. Aquest caràcter facultatiu que s'assigna a l'arbitratge voluntari s'adequa totalment amb el principi d'autonomia col·lectiva de les parts que sorgeix del text constitucional i que queda reflectit en el títol tercer del vigent Estatut dels Treballadors. Naturalment que la voluntarietat en la sotmissió a l'arbitratge no impedeix que, una vegada convingut l'arbitratge, les parts hagin d'estar i passar pel que disposa el laude arbitral. Enfront d'aquest principi de voluntarietat de l'arbitratge, sorgeix la figura, com a excepció, de l'arbitratge obligatori. En ser contrària l'obligatorietat de l'arbitratge als principis que, com hem dit, informen l'actual marc de relacions laborals, només és possible en situacions de

vaga i a més a més, donat que la vaga és un dret que ha estat declarat fonamental i de caràcter bàsic per la Constitució, únicament quan es donin els requisits de l'article 10 del Reial Decret que he esmentat diverses vegades, interpretat per la sentència del Tribunal Constitucional que també he esmentat.

Cinquena : amb independència de les diferents característiques que poden existir entre els laudes dictats en arbitratges voluntaris i els dictats en arbitratges obligatoris, així com també la seva diferent motivació, la conseqüència o decisió final sempre és la mateixa, una resolució, la part dispositiva de la qual ha de ser complerta, obligatòriament, per ambdues parts. No obstant la seva obligatorietat, l'administració laboral no té competència per a procedir a l'execució del que s'ha decidit en els laudes arbitral, i no sols perquè no existeixi, que no existeix, un precepte dins un ordenament vigent que li atribueixi aquesta competència, sinó perquè, a més a més, donada la naturalesa de l'arbitratge i de l'òrgan arbitral, no integrat en l'Administració ni orgànicament ni funcionalment, ni, en fi, sotmès a l'àrbitre, com a tal àrbitre, per les relacions jeràrquiques o tutelars a cap òrgan administratiu, és impensable estimar una intervenció administrativa que, en definitiva, vindria a resoldre una qüestió contenciosa entre les parts, essent com és la competència exclusiva i exclouent de la jurisdicció laboral, segons és establert en l'article primer del vigent text refós del procediment laboral, aprovat per Reial Decret legislatiu 1568/80, del 13 de juny. La bondat d'aquesta afirmació és confirmada per la sentència més recent del Tribunal Constitucional del 4 de març del 82, la qual nega competència a l'administració laboral per a conèixer un laude arbitral. Cal assenyalar, d'altra banda, que l'article quart del Reial Decret- llei 5/1979, del 26 de gener, sobre la creació de l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, atribueix a la Magistratura del Treball l'execució de les decisions arbitral, i encara que aquest precepte específic no ha entrat en vigor, juntament amb el que s'ha assenyalat anteriorment evidencia la procedència lògica jurídica de la incompetència de l'administració laboral per a procedir a l'execució de les decisions arbitral, o, que és la mateixa cosa, a compèllir les parts perquè compleixin aquelles decisions.

Com s'ha exposat anteriorment i amb detall, respecte a la greu situació de vaga a l'empresa Lemmerz Española, a proposta de la Conselleria, el Consell Executiu va decidir el 28 de gener de 1982, segons aquell Reial Decret i segons la sentència del Tribunal Constitucional, un arbitratge de compliment obligatori. En funció d'aquest compliment, va ser nomenat àrbitre perquè dictés la sentència. I amb aquest laude arbitral la situació de vaga va acabar, i segons té coneixement aquest Departament, la part dispositiva de la decisió va ser complerta.

El Grup parlamentari interpellant fa referència al compliment de la globalitat dels elements que han fet possible el laude. Respecte a aquesta qüestió, cal assenyalar que al que té força d'obligar és únicament la part dispositiva de la decisió arbitral, perquè, si l'àrbitre, abans d'emetre la seva decisió, fa una sèrie de consideracions, aquestes solament pretenen justificar, mitjançant el raonament que efectua de les circumstàncies concurrents i conducta de les parts, la seva convicció de quina és la decisió més encertada i adequada a les qüestions plantejades. De la lectura del laude arbitral es dedueix que l'àrbitre modificà la greu sanció imposada per l'empresa, acomi-

adament del comitè, per una altra de més greu, suspensió de sou i de feina per tres mesos, prenent, com es pot veure al laude esmentat, que la situació de concòrdia iniciada entre l'empresa i la representació dels treballadors amb anterioritat al laude pogués tenir un feliç acabament, atès que l'àrbitre entenia que la sanció imposada per l'empresa resultava un obstacle per a l'efectiva plasmació dels principis d'acord als quals s'havia arribat. I, efectivament, els fets ocorreguts amb posterioritat al laude i al seu compliment per l'empresa, així com la finalització de la vaga, han suposat que les parts portessin a terme una negociació tendent a solucionar la problemàtica laboral que era motiu de la vaga. En aquestes negociacions, com s'ha assenyalat anteriorment, s'ha arribat a acords parcials amb la intervenció com a mediador del mateix àrbitre, a sol·licitud de la representació dels treballadors. Per tant, la Conselleria de Treball ha estat i està, en aquest cas i en tots aquells casos similars, en la línia que ha inspirat aquest laude arbitral, és a dir, el protagonisme dels antagonistes socials en el marc de l'autonomia de la voluntat de les parts i en el que estableix l'ordenament jurídic vigent, amb la intervenció subsidiària de l'administració laboral, tendent a facilitar l'apropament entre les parts, de forma que l'Administració resulti un interlocutor social, sense que es vulnerin, això sí, l'autonomia i la llibertat de les parts en conflicte. Es pretén, doncs, d'acord amb el nou model democràtic laboral, una Administració oberta que presenti una activitat de suport i de foment al sistema de relacions laborals.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Padullés desitja replicar? *(Pausa.)* El senyor Padullés té la paraula.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, després d'escoltar molt atentament la lectura d'aquesta llarga explicació jurídica que han redactat a l'Honorable senyor Conseller, a mi no em queda més a dir que no ha donat resposta a la interpellació que jo, en nom del Grup parlamentari del PSU, he plantejat. De moltes consideracions de caire jurídic en què podem estar plenament d'acord, jo només he aconseguit extreure'n —i del conjunt de les seves paraules també— dos elements. Potser m'equivoco, però... El primer és que no té competència per a exigir el compliment, no de la part dispositiva, sinó del conjunt de mesures que l'han permès; i el segon, conseqüència d'això, és que els efectes del laude només són els que diu la part dispositiva, i no els altres. Doncs bé, en un moment donat, en el qual hi ha un conflicte llarg —i estem parlant en el cas de l'empresa Lemmerz, perquè jo no he volgut citar aquí altres empreses, com SP Vila, com Estampacions Sabadell, etc., perquè no és una pregunta en relació amb un conflicte, és una interpellació en relació amb la política del Departament de Treball, quedi clar—, doncs hi ha un conflicte determinat, Lemmerz, i altres empreses, i en un moment donat en què la vaga —en aquest cas concret era una vaga— és molt llarga, no hi ha acord en un sol punt, es dicta un laude que afecta aquest punt i es creen les condicions perquè no es compleixin la resta dels punts. Això és, entenc jo, modestament, un atemptat de fet a l'autonomia de les parts per tal com el laude, que és de compliment obligatori, l'únic que fa, sobre la base que si no es complís aquest laude, llavors la situació de vaga seria illegal —com vostè molt bé ha dit—, i

llavors l'empresa podria portar a Magistratura el conjunt de treballadors i despatxar-los legalment, es crea, de fet, una situació de trencament de l'autonomia de les parts, sobre la base a que si no es complís aquest laude, aleshores la situació de vaga seria illegal —com vostè molt bé ha dit— i llavors l'empresa podria portar a Magistratura el conjunt de treballadors i acomiadar-los legalment, es crea de fet una situació de trencament de l'autonomia de les parts, d'obligació de retornar a la feina tots els treballadors, de suspensió per tres mesos del comitè —no de rescissió de contractes, sí de suspensió—, i es creen les condicions perquè no s'acompleixi la resta de punts que ha permès aquest laude, i, per tant, tornem a estar en una situació pitjor que l'anterior. Però pitjor que l'anterior sobre la base que el Consell Executiu per aquesta via ha pres part, s'ha posat al costat d'una de les parts, en aquest cas de la direcció de l'empresa Lemmerz i per tant ha col·laborat a crear les condicions perquè els interessos dels treballadors surtin fortament lesionats, com he explicat abans en base als acords que s'ha complert i els que no, en base que la proposta que en aquests moments fa l'empresa —i cito només aquesta— és d'ampliar en 40 o 50 persones més la rescissió de contractes, etc.

Jo he de concloure dient que no ha respost la interpellació en la direcció que nosaltres la plantejàvem, de si hi havia una política del Departament. Se'ns diu que no és possible, que no hi ha competència, però en tot cas, jo vull tornar a repetir el que em sembla que he dit ja dues vegades, i és que els efectes del laude, si no s'acompleixen tots els punts en què hi ha acord, estableix el precedent que en tots els conflictes que es donin l'únic que cal és arribar, de manera formal, a tot un seguit d'acords excepte un : esperar que vingui el laude d'obligat compliment i llavors, com que s'obliga al trencament del procés de lluita, es tornen a crear les condicions perquè s'incompleixin els altres punts i aquí no ha passat res.

D'alguna manera la intervenció del Departament de Treball és col·laborar eficaçment en la modificació de la correlació de forces d'un determinat conflicte, evidentment, posant-se al costat d'una de les parts, i en aquest cas concret, i en els altres, no és precisament la dels treballadors. Per tant, no m'ha satisfet, en absolut, la seva resposta a la interpellació, però no només no m'ha satisfet, sinó que entenc que a partir d'ara puc interpretar que la direcció en què intervindrà el Consell Executiu, en aquest tipus de casos amb aquestes característiques, forçosament haurà de portar que jugui objectivament el paper d'afavorir una de les parts, i evidentment, no la dels treballadors.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

L'H. Sr. CONSELLER DE TREBALL : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. El senyor Padullés està molt preocupat perquè els treballadors en un moment determinat varen haver d'entrar a l'empresa i vaig interrompre el procés de lluita. El senyor Padullés està molt preocupat per això, però jo els haig de dir que estava preocupat perquè si això hagués durat gaire temps l'empresa s'hagués ensorrat, i aquesta és la preocupació del Govern. I a més el senyor Padullés deu tenir interès en demostrar que el Departament de Treball vol desequilibrar la lluita en un moment determinat. Sàpiga el senyor Padullés que el Departament de Treball

intenta complir segons l'ordenament jurídic laboral real, i si no ha entès la meua interpellació, sàpiga que li he donat del dret i del revés articles que demostrin que l'ordenament jurídic laboral s'ha acomplert al peu de la lletra i que aquest Parlament m'ha de demanar comptes d'això, i, evidentment, que un un senyor Diputat pot posar aquí —i no sóc jo qui per dir-ho i dir tot el que ell realment pensa, que per això el poble l'ha votat—, però jo també haig de dir que haig de complir segons les formes del dret laboral perquè la meua feina és executar-lo i que no se m'interpreti que jo descavalco una línia dintre del conflicte de classes en favor de l'altra, perquè sí que ha de saber que la meua intervenció en aquest sentit va ser intentar salvar una empresa que continua en dificultats, i que per tant, les interpretacions que es puguin donar en aquest sentit, ell és molt lliure d'expressar-les aquí, però jo haig de dir que el compliment estricte de la legalitat s'ha fet, que és el

que a mi aquesta Cambra m'ha encomanat des del meu lloc de treball.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, hem arribat al final d'aquesta sessió ja que el sisè punt de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral, no té objecte en aquest cas ja que no s'ha presentat cap pregunta.

La pròxima sessió plenària possiblement tindrà lloc en el següent període de sessions el mes de febrer, si no hi ha cap circumstància excepcional que justifiqui una convocatòria anteriorment. No em queda més que desitjar-los a tots molt bones festes i desitjar que aquests any nou sigui per al nostre país un any de prosperitat i de pau.

S'aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió quan falten sis minuts per a les set del vespre.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es fa avinent als subscriptors de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya que, per acord de la Mesa del Parlament del 15 de desembre de 1982, els preus que regiran per a l'any 1983 seran els següents:

— Subscripció anual al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	3.000 Pessetes
— Subscripció anual al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	3.000 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	5.800 Pessetes
— Preu de venda del número solt	70 Pessetes

Així mateix, recordem que es consideraran anul·lades les subscripcions que no s'hauran renovat abans de començar el pròxim període parlamentari (febrer del 1983).

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

TAPES I REL·LIGADURA DE LES COL·LECCIONS DEL BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Es fa avinent als Srs. subscriptors de les publicacions oficials del Parlament que poden adquirir les tapes per a rel·ligar les col·leccions corresponents als anys 1980 i 1981 al preu de 200,- pessetes cadascuna.

Així mateix, el Servei de Publicacions del Parlament es farà càrrec de la rel·ligadura de les col·leccions que se li confïin, al preu de 450,- pessetes cada volum.

El *Butlletí Oficial* consta d'1 volum l'any 1980 i de 3 volums l'any 1981.

El *Diari de Sessions* consta de 2 volums l'any 1980 i de 3 volums l'any 1981.

Les tapes són folrades en guàflex i estampades en or al pla i al lloç.

La rel·ligadura és cosida en fil, amb lloç rodó i capçades.

Les col·leccions completes per a la rel·ligadura poden ésser dipositades al magatzem de distribució del Servei de Publicacions, al Palau del Parlament, de 9 a 14 i de 16 a 19 hores, de dilluns a divendres.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3